De nieuwe vermakelyke Utrechtse min-stroom

bron
De nieuwe vermakelyke Utrechtse min-stroom. Abraham Cornelis, Amsterdam 1767

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_nie172nieu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

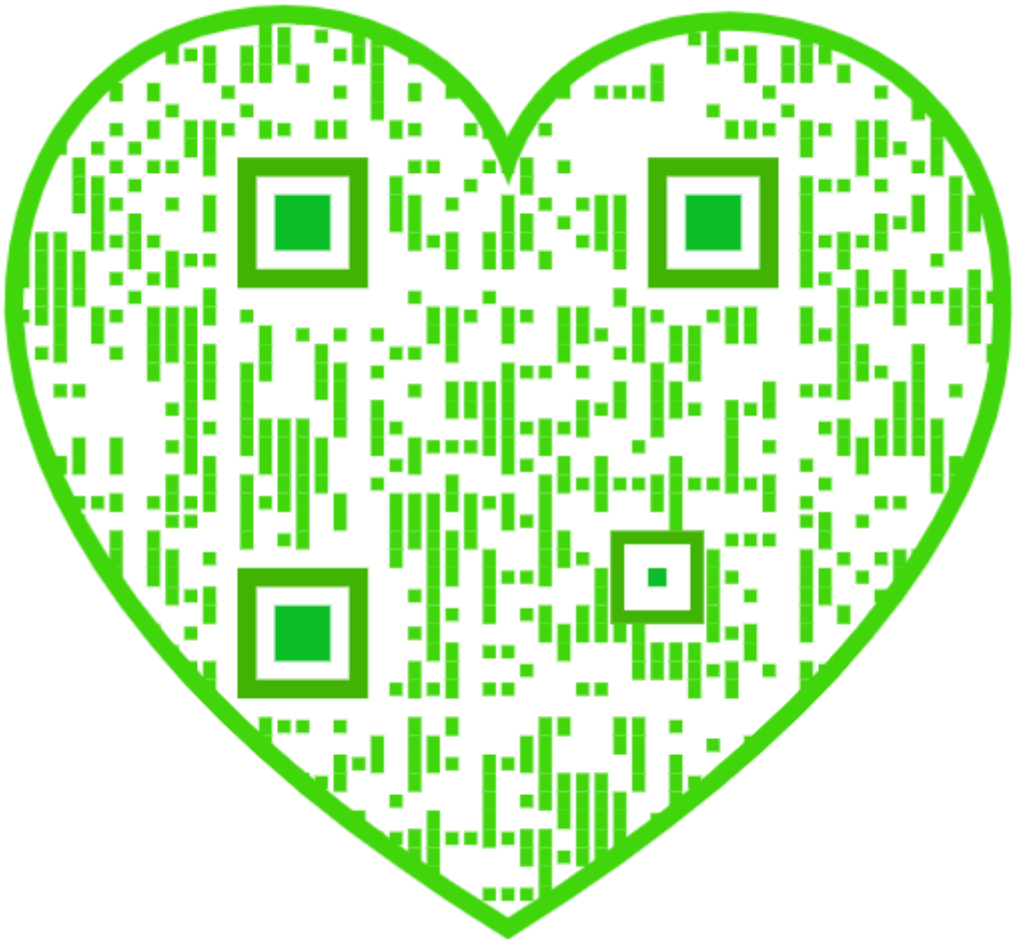

Aan de Zangers.

SOekt gy wat Vreugde te vergaren,
Als gy bent wat duf van Geest,
Zoo doorsnuffelt deeze Blaaren,
En die wel ter deeg doorleest;
Hier staat in 't kort beschreeven,
Koddigheeden die u Breyn,
En u Geeste doen herleeven;
Als gy bent zomtyds alleyn,
Gaat doorzingt dan deeze Blaaden,
En vermaakt u na u zin,
Zoo kunt gy u Lust verzaaden:
In deez' MIN-STROOM, vol van Min,
Nu wilt dit in Dank ontfangen,
Zoo werd Ik van U geloond,
Want na Vreed' is myn verlangen,
Dan werd dit door U gekroond.

U E. D.W. Dienaar.

De Vermakelyke Utrechtse Min-stroom.

Herders Zoomer-Lied.

Stem: Jupiter is verheven.

APol die op zyn Wagen,
Weer de Zonne mend,
En op komt dagen, In het Ooster-end,
Verkwikt al 't geen wat Adem heeft,
Ook Boomen, Gras en Bloemen,
En 't geen 't Aerdryk geeft.
Men ziet geen Noordze Buyen,
Storten op ons neer:
De Zon in 't Zuyen, Die geeft lieflyk Weer:
En doet ons door zyn Gulde Glans,
Ons hier op Aerd verkwikken,
Van des Hemels-trans.
In deeze Zomer Dagen,
Ziet men alle Vreugd,
Met groot behagen, Yders hert verheugd,
Geen Mensch of Vogel of herleeft,
Geen Rund-Vee of is tierig,
Nu 't weer Voedzel heeft.
Want gaet men eens na Buyten,
Daer ziet men de Vreugd,

De Vogels fluyten, ’t Geen den Mens verheugd
De Koetjens Grazen in de Wey,
Men ziet hoe dat de Nimphies,
Heden gaen te Rey.
De Bok springt op ’t Geytje,
’t Koetje streeld de Stier,
In ’t Klaver Weytje, Yder neemt playsier,
De Leeuwerik en de Nagtegael,
Die hoord men Tiereliere,
Met een zoete Tael.
De Visjes in de Stroomen,
Zyn mee vol van vreugd,
En in de Boomen, Ziet men het geneugt,
Van ’t huppelend’ Mosje dat gestaeg,
Zyn Ega komt t’ streelen,
En is nimmer traeg.
Men hoord met blyde zinnen,
Agter ’t wollig Vee,
De Herderinne t’zamen kweelen ree,
Terwyl de Harders een Nieuw Lied,
Tot glory van hun Schepper,
Spelen op hun Riet.
Hun Schaepjes ziet men Grazen,
Tot de Buyk in ’t Groen,
Waer zy van Azen, En hun daer mee voen:
De Zwaen vol Moed en blank van Veer,
Trekt mede uit ’er Muyten,
En Zwemt heen en weer.
Het Endje met het Waerdje,
Zyn mee in haer fleur,
Het Oyevaertje, Met haer Zerviteur,
Vermaken haer in deez’ tyd,
Gelyk de Jonge Knapen,
Graeg doen met de Meid.
Het snoepig Hengelaertje,

Gaet om ’t Baersje heen,
En zoekt een Vaertje, Hier of daer in ’t Veen
Waer door hy doet de Zomer eer,
En hem komt te verkwikken,
Meer dan eenen keer.
Al ’t Pluim-Gediert gaet Paren,
Yder zyns gelyk,
Om vreugd te garen, Daerom Jeugd bekyk,
En spiegeld u aen het Gediert,
Dat in het Veld en Boomen,
Vrolyk Tiereliert.
Waer mede dat zy Loven,
Onze Heer van Al,
Die ons van boven, geeft op ’t Aerdsche dal,
Dat wy beleven dit Zayzoen,
Laet ons dan mee ons Schepper,
Lof en eer aen doen.

De Standvaste Minnares.

Op *een zoete Vois.*

Daer was ’er een Magetje vroeg opgestaen,
’t Was om haer zoete Liefje te zoeke gaen,
Zy zogt hem al onder de Linde,
Maer zy kon haer zoete Lief niet vinde.
Met een quam daer een Heer aen gaen,
Die zy schoon kind wat doeje hier alleen te staen,
Of telje wel alle de Boomtjes,
En of plukje de geele goude Roosjes.
Ik tel ’er voorwaer de Boomtjes niet,
Of ik en pluk de gelen goude Roosjes niet,

Maer ik heb ’er myn zoete Lief verloren,
En ik kan geen tyding van hem horen.
  Heb jy jou zoete Lief verloren,
En kan jy geen tyding van hem horen,
Hy is ’er op zyn Landsdouwe,
Daer spanceerd hy met andere jonge Vrouwe.
  Is hyder op zyn Landsdouwe,
Spanceert hy met andere Vrouwe,
Dan wil de Heere zyn Leydsman zyn:
Met al de mooije Meisjes die daer by hem zyn
  Wat trok den Heer al uit zyn mouwe,
Een Kettingje van fyne roode Goude,
Dat zal ik u Magetje schenken:
Wild op u zoete Lief niet meer denken.
  Al was ’er u Kettingje nog eens lang,
En dat het van den Hemel tot ’er Aerde quam:
Veel liever wil ikze verliezen,
Eer ik ’er een ander Lief zou kiezen.
  Doen ontroerde den Ridder zyn gemoed,
Hy zey schoon Kind ziet voor u wat de liefde doet,
En jy ben ter myn eigen Huisvrouwe,
En ik en zal geen ander Liefje trouwe.

Minnaars-klagt, of Samenspraak tusschen een Minnaar, en zyn Matres.

Op *een aangename Vois*.

WAt doet myn ontstellen,
Staeg in myn gedagt,
Dat my zoo komt kwellen,
Waer door ik versmagt,

By Dag als ik waken,
By Nagt als ik rust,
Dan schyn ik te blaken,
Vol van Minnelust,
Waer vind ik nog graetsie,
Voor myn grillig hert,
De zoete Temtatie,
Die baerd myn groote smert.
Lest sprak ik een Zusje!
Wat ben ik doorwond,
Die schonk my een Kusje,
Van haer rooder-mond,
Ik wil haer gaen Vreijen,
En bieden myn trouw,
Dan raek ik uit leijen,
Uit druk en uit rouw,
Myn liefste Annaetje,
Myn liefde vergaet,
Lest had ik een praetje,
Met u op de Straet.
Wel Floris uw klagen,
Dat staet myn niet an,
Ik heb geen behagen,
In eenen Jongman,
Ik ben te Jong van Jaren,
Daer toe niet gezind,
Te spreken van Paren,
Ik ben nog maer een Kind,
Van ruim zestien Jaren,
Daer toe Ouderloos,
Wild de moeite maer sparen,
Dan word gy niet boos.
Uw tintelende oogen,
Die vonken van Min,
Uw twee bruyne oogen,

Die staen in myn zin,
Uw blozende Kaken,
En u Roder-mond,
Mogt ik die genaken,
Dan wierd ik gezond,
Met u corale Lipjes,
Myn liefste Anna,
Ey wild daer eens slippen,
Op het woordje van Ja.
Uw Haring wel Floris,
Die braed hier niet gaer,
Uw Pap die al goor is,
Gaet vry op een aer,
Spaerd vry vuwe Beenen,
Dan hebt gy geen nood,
Op dat gy uw Scheenen,
Hier niet blaeuw en stoot:
Zoo verslyt gy geen Schoenen:
Alhier op myn Trap,
Want gy hebt van doene,
Uw Geld tot Gelap.
Al uw spytig spreken,
Dat doet my de dood;
Myn hert scheind te breken,
Van liefde zoo groot,
Vergund my te rekken,
Myn leden regt uit.
Op dat wy ons dekken,
Als Bruid'gom en Bruid,
Want gy hebt geen Vader,
Nog Moeder zie daer,
Komt laet ons te zamen,
Nu worden een Paer.
Weg, weg met uw razen,
Koopt Koek voor uw Geld,

Het zyn vizevazen,
Die gy myn verteld;
Ik mag met uw klagen,
Ik spot met uw pyn,
Gy kund niet behagen,
De zinnen van myn,
Ik stop ’er myn ooren,
Voor al uw geween,
Ik wil u niet hooren,
Vertrekt en gaet heen.
Komt klein Venus-Wigje,
Weest nu de Piloot,
En schiet met een Schigje,
In haer teere schoot,
Vergund my genade!
Klein Cupido zoet,
Of ik zal my baden,
Met myn eygen Bloed;
Adieu dan Leeuwinne,
Gy zyt my al te straf,
Ik schey uit met Minne,
De liefd’ sney ik af.

’t Feest van Bachus.

Stem: Gy die zomtyds een Flesje koopt.

KOm vieren wy t’zaem Bachus Feest,
Met vrolykheid, en bly van geest,
’t Is in de Wyn-oogst tyd,
Weest al te zaem verblyd;
De Herfst, ô Vrinden, is vol vreugd:

Neemt vry genoegen in uw Jeugd,
En eer uw tyd verby zal zyn,
Bediend u rykelyk van Wyn,
En roept wat nat,
Komt uit Bachus Vat.

2.

Komt neemt uw Liefje by de hand,
Waer aen u Cupido verpand;
Zeg haer, myn Ziels-Vrindin,
Ik offer u myn Min.
Wil zy uw liefde niet voldoen,
Gaet op de Wyn-berg in het Groen,
Wild zaem wat Druyfjes plukken gaen:
Voorzeker gy zult zyn voldaen,
En roept, welk een troost,
Geeft ons Bachus kroost.

3.

Gy die zomwyle God Vulkaen,
Al snoepende in uw Huis ziet gaen,
Denkt niet ik ben ’t alleen,
Die zaek is heel gemeen;
Toond dat nog spyt nog razerny:
Zet al uw wanhoop aen een zy,
Verdrink uw wraek in Bachus Vat,
En maek u Meester van zyn nat,
En roept, welk een kragt,
Geeft ons Bachus magt.

4.

Het plagt eertyds de wys te zyn,
Dat Mans gebruikte alleen de Wyn,
De Vrouwtjes doen ’t nu mee,
Men is ’er mee te vree,
Zy drinken het Glaesje vol en klaer,
Ja zelfs de Meisjes van veertien Jaer:
Men zal ’t in ’t openbaer niet doen,

Maer in ’t geheim is meer fatzoen,
En roept, wat zoet Nat:
Geeft ons Bachus Vat.

5.

Als wy ons arbeid zien beloond,
En dat onze yver werd bekroond?
Wat vreugd is ’t voor ons al?
En oordeel kundig stal:
Liefhebbers zoo gy zyt voldaen,
Wild dan met Vreugd na Huis toe gaen,
En plaest uw Liefje naest uw zy,
En zet ’er een paer Flesjes by:
Zyt vroolyk van Geest,
En vierd Bachus Feest.

Het beklag van een vryster, over het verliezen van hare Maagdeblom.

Stem: Wanneer de Zon in ’t Morgenrood.

O Minne-lust ô korte vreugd,
Om u zoo moet ik zugten,
Och waar is nu myn jongen jeugt,
Ik leef in ongenugten,
Myn eer myn alderbeste pand.
Leid nu geworpen in het zand,
Ten heele maal bedurven,
Die nu myn bloemjen heeft geplukt,
En van zyn steeltje heeft gerukt,
Laat myn alleenig zwerven.

Hy houd of hy my niet en kent,
Nu hy myn heeft bedroogen,
En daar toe zoo schandelyk heeft geschent,
Nu vlugt hy uyt myn oogen,
Nu hy bezit myn heldre glans,
Een spiegel voor de Jongemans,
Die lonkten na myn wezen,
Maar het is door zyn groote goet,
Daar hy op draagt zoo'n hooge moet
O Goon! hy mag wel vreezen.
Heb ik u tot een val gebragt,
Dogt gy dat niet te vooren,
Och! och! Dat had ik niet gedagt,
't Is al moeiten verlooren,
Heb ik een Roosje van u ontfaan,
De Rozeboom is blyven staan,
Daarom en wilt niet klagen,
Daar zynder nog wel meer als gy,
Och! zoete Lief voegt u daar by,
Die mee dat kruysje dragen.
't Is waar den boom is blyven staan,
Maar gy had u begeeren;
Myn Maagdeblom hebt gy ontfaan:
Dat en kon ik niet keren:
Dat was myn eer myn beste rood:
Gestoolen uyt myn Maagden schoot;
Die gy quam af te rukken;
Ik vlyde u wel duizentmaal,
Met traantjes en met zoete taal,
Maar gy myn Maagdom plukte.
Waarom liet gy myn zoo begaan,
Had gy daar in behagen?
Myn Lief had gy 't niet toegestaan:
Gy hoefde niet te klagen,
Het spreekwoord zeid myn lieve Kind,

Verzint een zaak eer gy begint,
Ik ging het u eerst vragen;
Want ziet ik heb u niet verkragt,
Door liefde bent gy zoo gebragt,
Dies vald ’er niet te klagen.
Myn Lief eer gy ’er zoo verre quam:
Dat gy myn Maagden-roosje,
Ik dagt dat gy ’t uyt liefde nam,
Maar ’t was maar voor een poosje,
Ik was door liefde heel verblind,
Dat ik myn eer niet heb gekend,
Maar ik op u betroude,
Myn eer en glans die is gants weg,
Hoord minnaar vals wat dat ik zeg,
Dat zal u eeuwig rouwe.
Myn Lief en slaat geen woorden acht,
Die op ’t bed zyn gesproken,
Al was ’t in ’t midden van de nagt,
Als den dag is geloken,
Of voor den Altaar van de min,
Die gaat verkeerde wegen in,
En wilt daar aan gedenken,
Myn ouders zouden ’t niet toestaan,
Dat ik met u zou trouwen gaan,
Het zoude myn staat krenken.
Dat weet u Vader met ’er daad,
Een Man, een grooten Heere,
En ik ben in een slegte staat,
Ik heb niet als myn eere,
Dat wist gy van te voren wel,
Eer dat gy door het Minnespel,
Myn jonge hart bekoorde,
Eer dat gy myn tot u lust kreeg,
Van droefheid gy ter aarden zeeg,
Veel tranen in u oogen.

Maar laas, Gy neemt van myn de vlugt,
En ik vind myn bedroogen,
Dat is de zaak daar ik om zugt,
Gaat datelyk uyt myn oogen,
By u Vader en Moeder weer,
Gaat vals minnaar pronkt met myn eer,
By u steedze Juffrouwen,
Gaat onbestuurde Bruydegom,
Gy gaat verkeerde wegen om,
dat zal u eeuwig rouwen.
Adieu myn Lief myn waarde bloed,
Ik ga verkeerde wegen,
Want ik heb uwe magedom,
Uyt liefde zoo verkregen,
die op de Menschen vast betrouwt,
En ook op losse gronden bouwt,
Vind hem altyd verlegen:
Ach! dogters weest dog niet zoo zot,
Een Jonkman houd met u de spot,
En dan gaan zy haar wegen.

Minnaars-klagt

Op een Aangenaame Vois.

Komt Orphius, komt Amphion,
Komt Juno en Diaen,
Komt Apol en mercurius,
Komt Venus en Vulkaen,
Betoont my eens uw gunst,
Laet my eens zien uw kunst:
Op dat ik u, myn Siels vriendin, *bis*.
Eens breng tot wedermin….
Eens breng tot wedermin.

Haer Tandjes zyn gelyk Yvoor;
haer Lipjes als korael,
haer Boezem straeld de Lely door,
Sy tergt de Nagtegael,
Wanneer het lieffelyke beeld,
Een morgen deuntje kweeld,
Dan kwest myn Siel in myn Ingewand *bis*.
En steekt myn hert in brand….
En steekt myn hert in brand.
Men ziet een strael van lieflykheyd,
Speelen uyt haer gezigt,
Getempert met veel minlykheyd;
Daer Venus zelfs voor zwigt.
maer, ach! ik wierd doorwond,
Door 't kussen van haer mond:
Cupido die spand zyn kragten in, *bis.*
Brengt haer tot wedermin….
Brengt haer tot wedermin.
Dus klaegden ik, maer och niet lang,
Een rey van Minnegoon,
Vermaekten my met haer gezang:
Verzeld van Venus zoon,
Uw liefste lief dien gy bemind,
Verdient dat ge om haer schreid,
Want zy is ons aller Goden kind, *bis.*
Wel waerd uw minlykheid….
Wel waerd uw minlykheid.
Dit was het antwoord van mercuur:
Diend hem in gunst der Goon,
Een wolk verscheen als in lazuur:
Verzeld door Venus Soorn,
Ik dank met veel eerbiedigheid:
De Gooden voor haer les,
En zeg vaer wel nu en altyd, *bis*.

Dus min ik myn matres….
Dus min ik myn matres.

Een Amoureus-Lied, tusschen Damon en Philida.

Op een Aangenaame Vois.

PHilida lag neer gezegen,
In de schaduw van de Zon,
Met haer Keurslyf half ontregen,
Digt by een klaer waterbron,
En zy droomden overluyd;
Dat zy met den Harder Damon was de bruyd,
Damon kust // Naer uw lust
Want zyn minnebrand moet geblust.
2 Damon die dat zoete dromen,
Had verstaen van woord tot woord,
Is terstond by haer gekomen,
Dat heeft zyn jong hert bekoord,
En zyn Jong hertje dat lild en beeft,
Om dat hy de assurantie niet en heeft:
En hy zugt, Dat de lugt,
Wedergalmt van zyn ongenugt.
3. Wel sprak hy wie heeft zyn leven,
Zulk een blooheid meer gezien:
Waerom in ’t verdriet gebleven:
Bloheid wilt dog van my vlien,
Hier op bekeek hy zyn Filida,
Allerschoonste zey hy zonder wederga;
Mogt myn lust, Zyn geblust:
Dan was Damon zyn jonkhert gerust.

4. Hierop ging hy haer liefkozen,
Zy ontwaekte met angst belaen:
Schaemte pronkt met roode Rozen:
Als zy Damon daer zag staen,
Ach! zey ze Harder Damon ziet:
Ik ben tegenwoordig watje wil gebiet,
Met bezweek // z'Aen de Beek,
En haer rode kaekjes wierde bleek.
5. Straks met honderd duizend kusjes,
Heeft hy zyne brand geblust,
En voldeed zyn minnelusjes,
Doe was zyn jong hert gerust,
Hy drukte beid' haer Borsjes bloot,
En haer roode mond;
Hem weer een kusje bood,
Toen de Zon // Ondergong;
Scheyde beyde van de Bron.
6. Philida begon te zugten:
Ag, ag wat is my geschied,
Damon sprak Lief wilt niet dugten,
Gy zyt die myn ziel gebied;
Ik zal u eeuwig zyn getrou,
Daerenboven eeren als een man zyn vrou,
Zoo dat zy // Alle bey,
Stelden de zwarigheid aen een zy.

Een Amoureus Jagers-Lied.

Op een Hoogduytsche Wys.

IK droomden laast by de Nagten,
Dat ik lig by een Herderin:
Cupidootje deed zyn klagten,
Door het speelen van de Min;

Tot het einde van haar vreugt,
In het bloeije van haar Jeugt,
Sy meende daar te sterven,
In het bloeije van haar Jeugd.
Ik heb nog een nobele drankie,
Ja geladen in myn tas,
Dat zal ik u zoete lief schenken,
Uit liefde een volle glas,
Dat drankie verquikte haar hert,
Ja genezen was al haar smert,
Toen quam zy weer by haar zelver
Tot vreugde van myn Jonkhert.
Ik had al myn kruid verschooten;
En doe liet ik myn Jagen staan,
Dat heeft my ook niet verdrooten:
Drie reyzen met haar gedaan,
Ik nam myn Tas en geweer,
Ik leide haar te velde neer,
En doen zeize myn lieve Jagertje
Kom morgen nog eens weer.
Als Aurora quam verschynen:
Op een klare ligten dag,
En ik hoorde de Wyman blazen,
Terwyl ik nog by haar lag,
En doe lei ik daar weer op aan,
Zy liet my ook weer begaan,
Ik schoot dat nobele Beesje
Al in haar onderpand.
En dit moet ik nou verhalen,
De Jagers hebben genoeg:
Van alle de Oost-Injevaren,
Hoe zy zitten in de kroeg,
En zy swieren vroeg en laat,
Met de Meisjes langs de straat,

Zy komen in ligten huyzen,
Haar Geldje zoo op raakt.
Oorlof gy Jagertjes allen,
Als gy uit Jagen gaat,
Laat u myn raad gevallen,
Gaat wandelen langs de straat,
Neemt u zoete Lief dy de hand,
Leidze aan de klare waterkand,
Onder alle de Boompjes groene,
Daer de Liefde blyft even kand.
In de Ridderstaat wilt weten,
't Kollegat daar omtrent,
Dat is haar nog niet vergeten
Daar bennen zy wel bekent,
Daar zitten de Meisjes al:
Die haar wel streelen kan,
't Is om d'Oost Indies-vaarders,
Waar zy om treuren gaan.
's Morgens vroeg wilt weten,
Dan komen zy uit de Jonkerstraat,
Na 't Oost-Injeshuis toe treden,
Daar staan zy ook paraat,
Om te kyken hier en daar,
Sy zien na de Oost-Injevaars,
Om die weer meê te krygen,
Dan zyn de Hoertjes klaar.
Als 't Geld is op wild weten,
Dan zitten ze in de noot,
Of zy in haar Broek gescheten
Hadden Vrinden dit aanhoord,
En dan moeten zy weer voort,
Met een leege Kist aan boord,
Zy moete dit de Hoertjes wyten,
Die 't Geld zoo brengen door.

Beklag-Lied en Trouw-geval, tusschen een Hollebollige Bakker en een Meisje van Deux Aas.

Stem: Komt Swierbollen en gy ligte knaapen.

ZY hebben myn ik kan ’t niet vergeten
Al dikmaels om de Tuin geleid,
In ’t Werkhuis daer heb ik wel in gezeten,
Dat al om ’er myn gulzigheid:
Om dat ik veel Jenever lusten:
Bragten zy my na verre kusten,
Over de Werf van het Land;
Dat al aen de Buytenkant.
Myn Vrouw die is dood, en wat zal ik gaen beginne,
Werken dat heb ik niet in ’t zin:
Ik moest wat hebben al om myn kost te winnen,
Tappen dat was myn begin,
Lege vaten dat ware myn Kruiken,
Een mengele kon ik op een dag genruike,
Het overbrengen dat had ik toe,
Zoo dat ik was al veeltyds moe.
Daer was een haen die wakker ging aen ’t kraijen:
En eene Zoljer mee niet klein,
Zy doen de bakker anders niet dan pajen,
Sy drinken witte en rooije wyn,
Maer zy doene anders niet dan klessen,
zy smeeren haer heel en legen de Vlessen,

Nemen de Worst van de balk of,
En daer mee is ’t dan open hof.
Men ging daer weer lustig aen ’t zuipen,
’t Was kom Hospes schryf maer an,
Niemands zal ons hier bekruipen,
t’Sa Confraters val maer an,
De bakker die zal ons tracteren,
Op een hammetje na ons begeren
Of wat Salm delikaet,
Daer komt de Kok al met ’t Gebraet.
Ik gaf Tabak op schoone tinne borden,
Heel Comoot en Accuraet,
Ik stond daer als een groote droge Jorden,
Toen myn stoel vloog op de straet,
Daer quam ook al zonder falen,
Eene malle Porder malen,
Daer zo is hy voor bekend,
Want het is een malle vent.
Ik ging weer lustig aen het vryjen,
Maer ’t was over al te laet,
Ik zei ik zou de drank wel myjen,
Want ik ben een Man in staet,
Maer dat kon myn niet baten,
Sy scheenen my allegaer te haten
Ik bleef zitten dus alleen;
Al liep ik meenig een blauwe scheen.
Ik kwam daer een besteedster aen te spreken,
Of zy al voor drie gulden geld;
my aen een Vrouwtje konde beschikken,
Zy heeft haer dingetjes zeer wel besteld,
Sy bragtze my en dat al zonder schromen,
So zyne wy by malkander gekomen
Sy was poes[e]l blank en net,
En wy gingen toen zamen na Bed.

Ik nam dat Vrouwtje na myn begeeren:
Maer zy was al van Deux aes,
Sy was gewoon met smousen te verkeren,
Daerom wierd zy myn de baes:
Ik en kon ’t haer niet beletten:
Dat zy my na hare Wetten;
Veeltyds stelde na haer hand:
Als een regte dwingeland.
Had ik myn suipe maer wille laten varen:
Dan zo was ik een man in staet:
maer ik en dogt maer gants niet om te spare:
Daerom is het voor myn te laet:
Ik pogte veel al kon ik niet betalen;
Ik zeide met veel kragt ’k heb species van
rojale, maer nu is dat spreken uit,
Ik heb myn Geldje wel haest verbruit.
Oorlof gy bakkers wild dit dog onthouwe
Als gy eens komt in zulk een staet,
schuwt dog de drank en alle ligte vrouwen,
Dan zo en raekje in geen quaed,
Gy hoeft dan ook niet al van jou gansche leven,
Aen een besteedster drie gulde te geven
Voor een Vrouwtje al van jou huis,
Die jou diene zal tot een kruis.

Een vermakelyke Klugt, binnen deze Stad voorgevallen van een welbekende Wynkoopersknegt, die van 12 jonge Dogters, in den tyd van 7 Weken 13 Kinderen heeft t'huis gekregen, als mede alles wat op zyn vermakelijke Bruiloft is voorgevallen.

Op een aangename Vois.

VRienden blyf een weinig staan
En hoord deze Klugt eens aen,
Een Wynkoopers knegt heel aerdig
Hieuw veel van het minnespel,
Want hy was daer in heel vaerdig
En verstond dat kunsje wel.
Nu heeft hy tot zyn pleizier
Met zyn zoete tierelier,
Twaelf meysjes gaen beproeven,
d'Eene voor en d'ander naer
Hy mag daer nu op gaen snoeven
Deze zoete sneukelaar.
Kindermakers treed terug
Hier hebt gy de beste plug,
Dit is schrik van Kind'ren maken
Alzoo hy in korten stond.
Twalef dogters heeft doen kraken,
Is dit niet een rare vond.
Want in zeven Weken tyd
Kreeg hy t'huis van ieder meyd
Een kleyn Kind, een poddegroesje,
Eens een meysje; eens een knegt,

’K wed dit snoepig scharremoesje
Zeyd dees zaek is hier niet regt.
Nog een Meysje bragt dees vent
Twee Kind’ren tot een prezent
Wel besneen van lyf en leden
Zy gelyken wel na raet,
Ja van boven tot beneden
Alles krekjes op een draet.
Zoo dat hy in korten tyd,
Dertien Kinders kreeg met vlyt
d’Eene meyd quam voor de ander
Is dat niet een slegt bescheid
en een jongen Alexander
Is ’t niet slegtjes overleyd.
’t Is een puikje van een vent,
Zyn ’s gelyk nog onbedend
en hy mag de roem wel dragen
Ik voor my het lust my niet
Zoo een zaek my zou behagen
Want na vreugde komt verdriet.
Trekt nu aen de wiegeband
En zingt zuya kleine quant
Zuia, zuia, kleine kindje
Hoord hoe huild dat zoete lam
Taet die haertje, Mem die mindje,
Wyl ze u geven moet de pram.
Nu moet hy aen ieder meid
Geven in agt dagen tyd,
Eenen daelder voor haer Kindje
Tot een regte onderhoud,
Denkt eens hoe dat snoepig vrindje
Nu zyn hoofdje zit en klouwd.
’K wed hy zit dien sneukelaar
Met de handen in het haer,

En dat hy roept laes ach armen
Hoe heb ik myn zelfs misleyd,
Met myn minnezieke darmen
Maer ’t is nu te laet beschreyd.
Een hy nemen tot een vrouw,
en dat nog een van de besten
Die twee Kinderen bezit,
Die zal hy nu moeten mesten
Denkt hoe lykt ons Oomkool die.
Wynkoopers Knegts altemael
Myd u dog voor zoo’n onthael,
Wild v zaken beter klaren
Dan zoo zult gy niet als hy,
Zoo bedroeft ten haring varen
En geraken in de ly.
Venus Jagers wie gy zyt,
Gy ook deze zaken myd
Wild gy op venus akker bouwen,
Zoo ziet toe al wat gy doed
Aers zal ’t u hier naar berouwen
Gelyk dezen armen bloed.
Daerom raed ik u ten best
en ik zeg ’t u ook voor ’t lest,
Laet u niet te veel bekoren
Door vrouw venus kleine guit,
Of gy zult in ’t kort u ooren
Krabben, en dan is ’t verbruid.

Minne-Klagt.

Op een Aangenaame Wys.

’k HEb een verbond, Met Cloris mond:
Want zy heeft myn hert en ziel doorwont
Zy is schoon, Zy is fraay, en zy heeft verstand
En zy is de peerel van het Land,
Van haar trouw ben ik altyd bewust:
Daarom schep ik ook in haar lust.
Zieje niet Katryn; hoe ik zugt en kwyn!
En schier sterf van de Minnepyn;
Of veragt gy de standvastigheid,
Van een hert dat u mind in teederheid,
Zoo stel ’k de min: gantsch uit myn zin:
En neem Bachus traanen in.
Neen Floris neen: Al u gebeen,
Is vergeefs daarom gaat vry heen,
Want myn hert dat is al lang verzeid:
’t Is tyd datje na een ander vreid:
Steld vry de min: gantsch uit u zin?
En neemt Bachus traanen in.
Adieu stuursche meid: Die myn heeft verleid:
Nu wil ik ’er de min tot spyt,
Myn begeven tot God Bachus nat:
En trouwen niet een voeder vat?
Ja stellen de min: gants uit myn zin?
En neemen Bachus tranen in.

Een Lied tot Lof van den Landman.

Op een Aangenaame Wys.

WAt werd ons al vreugd gegeven,
In het Vermakelyk buiten leven,
Het is zoo aengenaem en zoo zoet:
Alles wat den Landman doet.
  Hy verheugd hem onder 't Lommer,
Van het Geboomt hy vind geen kommer,
Niemand weer hier van verdriet,
Hooftze staetzugt kweld ons niet.
  Al die lieffelyke streken,
Het ruyze van die klare Beken,
Het Pluim-Gediert dat lieffelyk kweeld,
's Lands-Mans hert en zinnen streeld.
  Onder dees lieffelyke Elze,
Mogt ik myn Philis daer omhelzen,
Al in dat aengename groen,
Myn grage lusten te voldoen.
  Jonkheid die in de Jeugd van u Jaren,
Ook gezind zyt om te Paren:
Besteed u tyd zeer lief en zoet,
Gelyk als deze Landman doet.

Een nieuw lied, van een Ruyter en een Aardig Meisje.

Stem: Wy wenschen uw geluk ô Vorst.

1.
MYn hert is voor altyd voorzeid,
Aen een zoo schoone Maegd
Die my beneemt myn vryjigheid;
Daer zy haer roem op draegt,
Maer zy is ook met min doorwond,
Om dat ik kus haer Rodermond:
Zomtyds, zomtyds, zomtyds.

2.
Myn Lief die komt dikwils by my,
Dan zyn wy met ons tween,
En zit wat aen myn groene zy;
Veel Kusjes ongemeen,
Maer haestig moet zy weer na huys,
Dat is voor ons een droevig kruis!
Sy gaet, zy gaet, zy gaet.

3.
Dan hebben wy wel braef gekust,
Maer dan moet zy weer heen:
Ons Minnebrand blyft ongeblust,
Wy moeten zyn te vreen,
Tot dat nog eensjes komt die dag,
Dan men malkander kussen mag,
Myn lief, myn lief, myn lief.

4.
die hoop die blyft myn altoos by,
Dat ik eens Triompheer;

Daer was geen blyder dag voor my,
Als ik kreeg myn begeer,
Dan heb ik in 't wagten geen verdriet,
Als my maer eens myn wil geschied,
Ik hoop, ik hoop, ik hoop.

5.

Laet ons dan wagten na die tijd:
Met een geduldig hert,
Als wy eens door Gods goedigheid;
Bevryd zyn van dien smert,
Dan blyf ik by u voor altyd,
Als ik met vreugd myn Schaepjes weid,
In 't groen, in 't groen, in 't groen.

6.

Dan leven wy in eer en deugd,
Als twee getroude Lien:
Wy wenschen dat te wy met vreugd;
Dat Uur haest mogen zien,
Dan leven wy recht met malkaer:
Als een verlieft vereenigt Paer!
In min, in min, in min.

Een Aardige Klugt, voorgevallen op de Koog van een Man die zyn Vrouw voor 30 Gulden heeft verkogt, aan een Potte-Boer, die daar quam Ruylebuyten.

Stem: Van de Schooyster.

1.

Vrienden wild dit Lied aanhoren,
Wat ik u hier stel te voren:
Van een Man zeer pertinent,
In de Koog zeer welbekend,

Deze Man wild hier letten;
Ging zyn Vrouw in ’t ootje zetten;
Wie dat maar geld bieden wou;
Hy verkopen wou zyn Vrouw.

2.
Daar kwam een Boer met Potten,
Dagt dat zyn hier grooten zotten,
Verkoopt men hier de Vrouwe jent,
Wat of scheeld die malle vent,
Deeze Boer kreeg straks behagen,
En heeft de Man gaan vragen,
Wat hy voor zyn vrouwtje koen,
Hebben moest met goed fatzoen.

3.
De Boer die zy gy moet niet veel yzen,
Want dan kryg ik maar de gryzen,
Want gy weet de vrouwtjes puur,
Syn zomtyds voor niet wat duur.
Neen sprak hy ik zal wel handelen,
Gaat een weinig met myn wandelen:
En hy sprak met volle mond,
Sy moet koste net vyf pond.

4.
Deze Boer sprak met behagen,
Ik zal dat eens gaan waagen;
En sprak terstond zertyn,
Want u Huisvrouw die ik myn
Wiltze myn tersond maar haalen,
Ik zal u ook voort betalen,
En brengtze maar aan de Schuyt,
Dat ik met haar ruylebuyt.

5.
Oorlof koogze mannen en vrouwen,
Wilt dit Lied dog wel onthouwen:

Verkoopt niet u Vrouw terstond.
Gelyk als deze malle hond,
Want dan zou men u beklagen,
Als dan voor u op kwam dagen,
Dat gy met een Bok playzant,
Moest gaan lopen agter Land.

Op het Verongelukken van het Schip Pylswaard voor de Kamer Enkhuizen Uitgevaren, naby Batavia door de Blixem in de Brand geslagen, en alzo door zyn eygen Kruid verteerd.

Stem: Daar was een Magetje vol behouwen.

VErwonderlyk zyn ’s Heren werken,
Die hy doet zien op See of Land:
Voor ieder wyze op te merken,
Als groote kragten van zyn hand:
Men stevent af met groot verblyden,
Naer Javaes vaderlandsche kust,
En raekt door onluk in veel lyden,
Dat menig Weeuw en Wees ontrust.
Ik heb het uit de Crand vernomen,
Den ziestinede van deze Maent:
Het is my droevig voorgekomen!
Aen myn verstand waer om men traent,
En houd zyn ogen na den Hemel,
Met veele neergeslagentheid:
Gods wond’ren zyn veel op ’t gewemel,
Die hy uitwerkt op wyz’ en tyd.

Een Blixem vlam die veel kan knelle
Deed Pylswaert vliegen in de brand,
Veel honderd zielen en gezelle;
Syn door die droeve vlam van kant.
Het kruyd daer elk zig voor moet wagte:
Bragt Schipper Eggers in de nood,
Syn Stuurman trof de blixem kragte,
En zy zyn alle beide dood.
Van honderd drie-en tagtig zielen;
Syn door de vlam helaes verteert!
Het groot Gevaer met Mast en Kielen;
Syn al in gruys en asch verkeerd,
Den Ingeneur is nog in ’t leeven,
Onderstuurman en Asisten,
Schieman en Schiemansmaet daer neven
Het leven hielden vol elend.
Aenmerklyk is Gods werk verheven
Wyl de Ingeneur nog is geret!
En op een Tafel voortgedreven,
En aen het vaste Land gezet.
’k hoop hy den Hemel daer voor danke
Die hem genadig heeft behoed,
Dat hy geret door Hout en Planken,
Altoos des Heren wille doet.
Coustapel, Quartiermeester beide,
Twee Botteliers, een Boteliersmaet:
En Bootsmans-maet zyn buiten lyden
Gebleven in gezonden staet;
En tweemael zeventien en even
Matrozen buiten dit geval,
En een Soldaet zyn nog in ’t Leven
Bewaerd, en legt aen Javaes Wal.
De schade die de Maetschappyen,
Daer door geleden heeft is groot,

Maer Weeuw en Wezen zyn in ’t lyen
En van haer onderstand ontbloot!
Wie weet hoe dat het zit te klagen,
En vol van kommer en verdriet!
Gedugt is ’s Herten wel behagen,
Als ieder op zyn Werken ziet.
  Uit zulke droeve ongevallen,
Soo moest den Zeeman leren gaen:
Dat Godt vertoornt op ons allen:
Ons kan met Brand of Blixem slaen.
Het schip Pylswaerd dat doet ons denken
Aen Gods gevreesde Oppermagt.
Die haestig kan ons leven zwenken,
En ’t onderbrengen door zyn magt.
  Obdam een Admirael voor dezen,
In ’t weren van des Vyands magt,
Had ook ’t ongeluk zoo wy lezen:
Dat hy door ’t kruid wierd omgebragt
Syn Schip is de Lugt gesprongen,
Het Kruid dat is een groote plaeg,
Dien held verging met oud en jongen;
En rust met [h]en in ’s Gravenhaeg.
  heeft God niet menschen in zyn hande
De Blixem, donder en onweer!
Wanneer hy wil kan ’t al verbranden,
Niemand weerstaet den Opperheer:
Hy speeld op aerd de Straf toneelen,
En kan het smelten in een gloed,
En doen vergaen vier werelddelen,
om ’s Menschen bo[s]en euvelmaet.
  Leerd menschen die de See bebouwen,
Dat Godt de Stuurman is en ’t Roer,
Hy kan in druk u zaem behouwen!
En als u nood eens wedervoer:

Soo denkt aen zyn Almogendheden!
Hebt zyn Alwetenheid in ’t oog,
Regeert op ’t Aaerdsche rond beneden,
Soo wel als aen den Hemel-boog.
Al die de groote See bevaren,
En kielen stieren van Nephtuyn,
Wil hy zaem doen behouden varen;
En sterken hunne Levens-kruyn.
Op dat zy na lang zwerven komen,
En wond’ren gezien op Zee;
Eens Ankeren na Wind en Stromen,
In ’t Vaderland op goede ree.
Zoo hoog als mind’re Officieren,
Die op de houte kielen vaert,
Elk tragt zyn Ampten zoo te stieren,
Dat hy kloekmoedig en bedaerd;
Het scheeps werk mag met lust verrigten
En houden God gestaeg in ’t oog,
Beware u voor Blixem schigten,
En geve u ’t goede van om hoog.

Zamenspraak, tusschen Joseph en Potiphaars Huysvrouw.

Stem: Ik ben een Bloemptje.

VROUW.
EY dromer wild niet langer dromen:
Ontwaakt eens uit u dromery,
Komt doet myn wille zonder schromen,
Want wy zyn veylig ende vry.
Nu Jozeph komt in myn Zalette,
En blust myn heete Minnebrand:

Zit in myn digte Kabinette,
Geniet het alderzoetste pand.
Dat Potiphar heeft in zyn woning,
Geniet een aangename Vrouw,
Die wel gebeuren zou een Koning:
Als ik 'er maar een hebben wou.

JOZEPH.
Sou Jozeph dan de banden breeken,
Van Potiphars verbonde Trouw.
Weg weg met uw onkuische streken!
Het zal dog niet geschien Mevrouw.

VROUW.
Gebruikt myn schoot vol zoetigheden,
Omhels het Cierlyk Cieraad,
Myn blanke Boezem net besneden,
En roode Lipjes delicaat.

JOZEPH.
Ontdekt gy zoo uw teere Leeden,
Aan een die uw niet en bestaat,
Mevrouw ik heb duizend reden:
dat ik u doodelyker haat.

VROUW.
Ey Jozeph laat ik u bewegen,
Geef my een kusje voor myn Mond,
Seg waarom staat gy my dus tegen,
dewyl gy my geneezen kond.

JOZEPH.
Gaa snoode Vrouw zou ik besmetten,
Het echte Bed van Potiphar,
Ik was een schender van de Wetten:
En ook myn Siel een Moordenaar.

VROUW.
't Is dan vergeefs al wat ik smeeken,
'k Waarschouw u Jozeph wel, wel hoe,

Het zal u jammerlyk opbreken,
daarom zoo staat myn bede toe.
Of ik zal aan myn Man gaan klagen,
dat gy u handen heb gesteld,
Om door onguure Minnevlagen;
My t'onteere met geweld.
Die zal u in een gat doen zetten,
daar Slangen en veel Adders zyn:
Ey kiest dan in myn Kabinetten,
Een zoete vreugd of zware pyn.
Daar zal een wreede Beul u plagen,
Met veel onmenschelyk torment,
Met geesselen en zware slagen:
En meer als gy bedenke kend.

JOZEPH.

Doe wat gy wil vervloekte vrouwe;
Uw dreigementen agt ik niet,
Ik zal maar vast op Godt vertrouwen,
Hy zal my helpen uit 't verdriet.
Mevrouw eer ik my zou vervoegen,
Om t'onteeren uwen Schoot,
Ik liet my met de Beul vernoegen:
En koos terstond een wreede dood.
Of doet gy 't maar om te beproeven
Een pand van myn standvastigheid,
Soo wild my langer niet bedroeven:
Want myn verliefde ziele schreid.

VROUW.

Ey ziet gy niet hoe dat ik branden
Hoe dat ik smeek, hoe dat ik klaag:
En u omhelze met myn handen,
door liefde die ik tot u draag.

JOZEPH.

U zoet gezigt blozende wangen,
Uw Borsjes rond en Lipjes rood,

die schouw ik als vergifte slange,
En oorzaak van een wreede dood,

VROUW.
Soo gy niet wild laat ik dan kussen,
Uwe lieve Lipjes jonge Held.

JOZEPH.
Vertoef uw Man die zal wel blussen,
de heete vlamme die u queld.

VROUW.
Gy zyt myn slaaf en 't geschieden,
'k Wil dat gy my ten dienst zult staan,
Want gy en zult my niet ontvliede,
Voor gy myn wille hebt gedaan.

JOZEPH.
Ik ben een slaaf in dienstbaarhede,
't Is waar myn Heer heeft my gekogt,
Maar niet om op zyn Bed te treden,
Gelyk ik van u word verzogt.

VROUW.
Sa waar zyn nu u manne leden,
de schaamt' is met my gaan.

JOZEPH.
Trouwloze gy treed buiten reden,
Ligtvaardig Vrouwmensch laat my gaan.

VROUW.
Ag Jozeph mogt ik:

JOZEPH.
Neen Mevrouwe,
Want dat zal nimmer niet geschien,
Ik dan en blyf myn Heer getrouwe,
En zal uw geyle lusten vlien.
Laat los myn kleed of wild het houwen.

VROUW.
Ik bid u Jozeph blyft wat staan,

JOZEPH.
O neen laat los onwaarde Vrouwe
't Is tyd laat my maar heenen gaan.
Jozeph die is haar toen ontloopen,
En liet zyn Mantel haar te pand,
't Geen zy hem nog dier liet bekopen,
Sy liet hem vange als een Trawant.

De Bedrooge Pleyter.

Toon: Menuet van Locatelli.

KNorrig wyf,
Lelyk tydverdryf,
Dat door al uw morren en gekyf,
Alle dagen,
My komt plagen.
Aen ziel en lyf: *bis*.
Kreeg ik myn begeren,
Ik wil u wel zweren,
Dat gy my niet,
Die ge in ly' ziet,
Ooit weer gaeft verdriet. *bis*

2.
'k Souw, ô pest:
Aenstonds by Request,
U doen voeren naer een vreemd gewest:
Hier of buiten,
U doen fluiten,
't Was voor u 't best: *bis*.
Maer wat zal ik zeggen;

’k Moet nu agter leggen:
Gy waert my voor,
Des ik ly’, door
’t Geen ik zie en hoor. *bis.*

3.

’k Ben, ô spyt:
Nu ’t Proces heel kwyt
En dat om dat gy niet lelyk zyt:
De Advocaten
Sal ik haten,
Nu en altijd: *bis.*
En noch moet ik zwygen,
Of ik zouw licht krygen,
Loon voor ’t wreed lot,
U gesmeet, tot
Eigen schanden spot. *bis*.

4.

Maer ik zweer,
’k Raed nooit boer of Heer,
Dat hy tegen ’t Wyf ooit Procedeer’,
Als haer trekken,
Liefde wekken
By… ’k zeg geen meer; *bis.*
Want men zal bevinden,
Dat zy door haer’ vrinden,
Hoe z’ in ly’ is,
Altyd vry is,
Dit gaet zelden mis. *bis.*

Een Nieuw Lied van Biron.

Op een Aangenaame Vois.

WIe wil hooren een nieuw Lied,
Hoor toe ik zal u zingen,
Al van Biron Larsjan,
't Syn wonderlyke dingen.
Hy had 'er verraed op handen?
Tegen de France Kroon,
Hy had 'er verraed op handen,
't Was hem of zynen Zoon.
Dat worden aen gediend,
Aen een van zyn Soldaten,
Dat was een trouw Zoldaet,
Een kapitein van de Garde.
Een Capitein van de Garde,
Heeft tegen den Koning gezeid,
Hier is een verraed op handen
Myn edele Majesteid.
Vyftig duyzent kroonen rood,
Kan ik trekken tot gagie,
Aen de Koning van spanjen goed,
Om te leveren vry passagie.
Maer ik heb 't niet willen ontfangen,
Wat zal ik doen myn Heer:
Want zonder u genade
Geschied het nimmermeer.
Sy zouden zamen gaen,
Om het geld te ontfangen,

Wie kwam ’er in ’t gemoed,
’t Was Biron met verstrangen.
De Capityn keerden hem omme,
Heeft tegen den Koning gezeid,
’k Zie den Verrader komen,
Myn edele Majesteid.
Den Koning was heel bedroeft,
En heel bedrukt van zinnen,
Heeft tegen Biron gezeid.
Speeld met myn Conjoginne.
Hebt gy Goud ofte Peerels,
Schiktse vry aen een kant,
Want al het goed der wereld,
Sal u duuren niet lang.
Biron was een gevangen man,
Wel drie ofte vier dagen,
Dat daer niet een en was,
Die na Biron quam vragen.
Als twee van zynen Justitie,
Hebben tegen biron gezeid;
Myn Heer op wat conditie,
Hebben zy u hier geleid.
Dat ik hier gevangen ben,
Komt door Koning en koninginne,
Die ik trouw heb gedient:
Met myn hert en myn zinnen.
Door trouwigheid en door minne,
Heb ik ze lang gedient,
En tot myn recompentie
Heb ik den dood verdient.
En heugd het de Koning wel,
Voor al myn trouwe daden,
Hoe ik voor Munsterland,
Myn leven heb moeten wagen.

En ik heb daer voor ontfangen,
Wel zeventien wonden rood,
En moet ik daerom sterven,
O bitterlyke dood.
Biron ter plaetse quam,
Daer hy de dood zou zuuren,
Hy toond daer zyn lighaem,
Vol wonden en quetsueren.
Is hier dan geen genade:
Wel Edele Koning goed,
Voor alle myn trouwe daden,
En voor al myn trouwheid goed.
Wat genade zou ik u doen,
Wat genade zou ik u geven?
Gy zoekt myn te verroen,
Om te brengen om ’t leven.
Myn Soon was jong van jaren,
Die bragt gy dan in ’t verdriet,
Og Biron gy moet sterven.
’t En baet u leven niet.
Biron ter plaetse quam,
Daer hy de dood zou smaken:
Hy trok zyn kolder uit;
En schonkze aen zyn Soldaten.
Hou daer myn trouwe zoldate,
Die myn trou hebben gedient,
Myn leven moet ik laten:
Ik sterf u beste vriend.

Een Nieuw Lied van een Oost-Indies-vaarder en zyn Matres.

Stem: Moeder onze Turfboer.

WAt tis daar nu een groot gedruis,
In Drend al in een arme Huis,
Om dat daer is gekomen
Een braave jong Oost Indies Vaer,
Sy hebben hem waar genomen.
Het Kindje lykt wel op de Vaar,
Sy wil het geven aen een aar,
Als aan een schabbe touwe
Die voort is met de Ooste wind,
En wil met haar nu niet trouwen.
Het kind dat lykt wel wonder mooy,
Het is gemaakt al in de Kooy,
Tot Tessel in het schip benepen,
Van een braaf Oost-Indies Vaar,
Syn dat ’er geen hoere knepen.
Het Meysje deed een zwaare val,
Van boven neer in de Burgwal.
Doen heeft zy daar voor haar schrikken
Van een Oost-Indies Barbier,
Een gaatje fyn laaten prikken.
Het was een Meysje al zoo net,
Een Kuyf met Slippen opgezet,
Een Gerredon daar beneven;
Een zyde rok en zitzen Jak,
Heeft haar de Pol doen gegeven.
Een valze beugel op de zy,
Wat dunkt u van de looze pry:
Daar toe nog een Snuyf doosje,

Dat kreeg zy tot haar hoere loon
En ook voor haar Maagde Roosje.
Muyltjes met strikken op de voet,
Gelyk 't een Venus Diertje doet
Van goude ook wel van zyden
Dit is de regte Hoere dragt
Maar voor geen braave Meyden.
Gy Vrysters die na Holland vaart,
Siet toe dat gy u eer bewaard,
En wild 'er dog zoo niet mallen
En dus met geen Oost-Indies Vaar,
Aldaar in de Burgwal vallen.
Met een quam daar een loozen Boer
Die trouwd daar zoo een booze Hoer,
Dat mag hem nu wel schaamen,
Om dat daar nog twee elders zyn,
Die van hem ook moeten kramen.
En blyven zitten in de pyn,
's Avonds in de klaar manescyn,
Ik ben op de Mark getreden,
zy zey 'er Jonkman gaat met my
Het mooy Meysje kwam my tegen.
Wy zullen neemen ons pleyzier,
Eeten en drinken Wyn en Bier,
Sy zey Jongman gy boeft niet te schroomen.
Ik slaap alleen ik heb geen Man,
Ik heb de schoone niet genomen.
Daar namen wy doen ons pleyzier
Al by een glaesje Wyn en Bier,
En ben met haar na Huys gegane,
Ik zey avors gaf haar een zoen,
Mooy Meysje mag ik een Reysje.
Ik vatte haer aan haar kousseband
Hooger en lager kwam myn hand,

Sy zey Jongman gy meugt ’t wel doene
Lief hebbers van de valdrida,
Daar op ging ik haar zoene.
Soo spelende waagt ’er een kans
Dan raakt gy lief hebbers aan de dans
Gy Switzers en zwitzeressen,
Doe aen de lief jes dog u best
Als gy speeld met de Matressen.

Een Vermakelyke Klugt, van een Kuyper met zyn Vrouw, en een jonge Dogter, hoe dat de Kuyper door ’t Meisje is bedrogen, en van het geen zy hebben bedreven en uitgevoert.

Op de Wys: Moeder onze Turfboer.

KUyper vryde een Magetje koen,
Het was om zyn looze wille te doen
Om een Nagt by haar te slapen:
Beloofde haar 12 Kroone aan Goud
En een Rok van rood Scharlake.
Dit Meisje heeft dit haast verstaan
Is na de Kuypers-vrouw gegaan,
Ging daar wat zitte praten,
Og Buurvrouw u getroude Man
Komt van avond by myn slapen.
Dit Vrouwtje heeft ’t haast verstaan
Is na ’t Meisjes slaapkaamer gegaan,
Is daar wat zitte wagten,
’t Was om de twaalf Kroone aan Goud
En om de lange Nagten.

’s Nagts het was middernagt,
Gaf hy op haar deur een slag:
Lief wilt my nu inlaten,
Hier zyn de twalef Kroone aan Goud
En een Rok van Rood Scharlake.
Og Kuyper lief waar blyf je zo lang
Myn vuur en ligt ik al verbrand:
Zus, zus, maakt geen Rumoere,
Wille wy te zame na bed toe gaan
Dat ons niemand en hoore.
Hy van haar in zyn arm terstond,
Kuste haar voor haar Roodermond,
En hy sprak onverdroten,
Zoete Lief in u wild Bos
Was myn Haas geschoten,
Smorgens als den dag quam aan,
Is ’t Vrouwtje na haar huis gegaan,
Om te koken daar wat zuype,
Tot haar lieve Man t’huys quam,
Die moe was van het Kuype.
De Kuyper op zyn slaapkamer quam.
Keek zyn Vrouw zoo gramlyk an.
Voor wie kook gy dat zuype,
Gy zou wel al myn Geld verdoen,
Dat ik snagts win met Kuype.
Lusje dat niet laatze staan,
Het is gewonnen in it generaal;
Gewonnen met by te slapen,
Ik won van nagt 12 Krone aan Goud
En een rok van Rood Scharlake.
De Kuyper vloekte en die zwoer
De droes die haald de leelyke Hoer,
Zy was myn ontrouwe,
’k Dogt ik by een mooy Meisje sliep
En ’t was myn eyge Vrouwe.

't Vrouwtje swoer al by Sint Jan,
Heb ik niet een getrouwde Man,
Om zyne kost te winne,
Die heele Nagten uyt kuype gaat,
Kan gekloof de Varen binden,

Ware Geschiedenis, voorgevallen binnen Amsteldam van twee Burger Lieden jong getrouwd, zy deden een Nering, niet hoog in het vermogen zynde, een zeker ryk Koopman weet door geld en andere middelen de jonge Vrouw tot onkuisheid te brengen dat haer Man met Oogen heeft gezien; het welk oorzaak was dat zy alle drie tot een Jammerlyke dood zyn gekomen.

Stem: Waar is 't Fortuin nu ras.

WAt is de liefde blind,
Die hem niet wel verzind,
Slaet het Oog op een getrouwde vrouw,
het geen haer daer na bragt in groote rouw:
Ach vriende hoord dit aen,
Een droevig stuk zal ik verhalen gaen,
Van twee getroude lieden,
Leefden in liefde teer,
Maer raekte in hartzeer.
Een Koopman kloek van moed,
die had veel geld en goed,
Bied om de vrouw veel geld en goude root,

als hy een nagt mag rusten in haer schoot,
hy zyt myn lief hoord aen
wilt myn verzoek ik bid u niet afslaen,
het zal u veel voordeel wezen,
En steekt haer aen de hand,
Een Ring van diamant.
De vrouw heeft met bescheid,
Tegen haer Man gezeid,
Hoe den Koopman door een valsch beleid,
Myn zoekt te brengen tot een snood onkuisheid
Biet voor myn eerbaer schoot,
Een zomme geld en goude ketting groot,
En heeft my aen de hand gestoken,
Al tot onderpand:
die Ring, van diamant.
De Man stond zeer bedagt,
Over deez' vreemde klugt,
En sprak myn vrouwe gy hebt wel gedaen,
dat gy zyn wille niet hebt toegestaen,
Luisterd na myn bedied,
Ik zal my versteken dat my niemand ziet,
En laet heb als dan by u komen,
Zo dra gy hebt den buit,
Jaeg ik hem het huis weer uit.
De Vrouw die op dit pas,
Haer Man gehoorzaem was,
Heeft den Saetkoper doen verstaen,
Als dat haer Man was uit de Stad gegaen,
als hy die tyding hoord,
Kleed hy hem aen zoo ging hy schielyk voort,
Geeft haer het geld en de Juwelen,
Sprak doet nu myn begeer,
Eer ik u anders leer.
De Vrouw die op het pas,

Het geld sloot in de kas,
den Heer zonder zig lang te beraen,
die neemt drie Pistolen wel gelaen!
Schiet een ten versier uit,
de Vrouw die vraegt terstond wat dat beduid
Hy zei dat zyn gewisse tekens,
Iemand moge my verraen,
Sie daer twee wel gelaen.
Als hy dit had gedaen,
Sprak hy van stonden aen,
Za lustig spoed u na het Ledikant,
Op dat ik blussen mag myn minnebrand,
Den Man zag door een spleet,
Een vreemde haen zyn eygen hen betreet,
Sprak tot zyn knegt gaet na beneden,
ontzet myn vroutje schoon,
Ik geef u dubbeld loon.
De knegt die sprak myn Heer,
Bent gy bang voor 't geweer,
Sou ik myn leven wagen voor u geld,
Wel twintig horten heb ik al geteld:
Ik kwam daer veel te laet!
Ik heb de drommel van u malle praet,
Als ik myn leven wil verliezen,
dan houd ik myn konstand,
En stry voor 't Vaderland.
Den Heer is weg gegaen,
Hy had zyn wil voldaen!
den Man van boven barst byna van spyt,
den Vrouw zeer droevig om haer eere schreid;
daer leid het geld en het Juweel,
Sy leefde zamen in een groot krakeel,
Tot dat de Vrouw is neer gezonken,
Van droefheid in het graf,
Wie gruwelt daer niet af.

Den Man vol grote rouw,
Treurd over zyne Vrouw,
gaet eenzaem Leeven een zeer kleine tyd,
Hoord hoe den Satan hem nog meer verleid:
Hy gaet na boven gou,
Heeft hem zelf verhangen aen een tou,
Met groot bezwaren, Heer wilt ons bewaren
Voor zoo een gruwelstuk
Of droevig ongeluk.
Den Koopman ryk van goed,
Kreeg stryd in zyn gemoed,
Om dat de Vrouw en ook de Man was dood
Want hy was zelf de oorzaek snood:
Hier op zo neemt hy ras,
Een glas wyn daer doodelyk vergift in was,
Verlaet zyn leven: Is neer gezegen,
In zoon bedroefden staet,
Door zyn vervloekte daed.
Oorlof gy Menschen al,
Wagt u voor zulk geval,
En spiegeld u van dit droevig Lied,
Het is warelyk alzo geschied;
In het magtig Amsterdam,
Al waer dat droevig stuk gebeuren kwam,
Ik heb ter degen, de Naem verzwegen,
Om dat met nu of dan,
daer aen gedenken kan.

Zamenspraak, gehouden tusschen een Heydensche Prins en een Boerin, of Harderin.

Stem: Hoe speelt my de Min.

LIeffelyke Herderin,
Gy bent dien ik min,
Uw lieffelyk wezen,
Kan myn Hart genezen,
Want gy staet in myn zin,
Door uw minne-vonken,
Word ik van liefde dronken,
Ach myn Zielsvrindin,
Uw Schaepjes in ’t Wout,
Zal ik helpe weyde:
En nooit van u scheide,
Ach myn Siels-vrindin:
Ik zal overal,
Door Berg en Dal:
En aen de klaere Beken,
U van liefde spreeken,
Doet my dat geval:
Help myn smart draegen,
Daer ik met behaegen,
U voor danken zal.
2. Gy bent een Prins van ’t Land,
En hoog van verstand,
En ik een Herderinne,
Wat zyn uwe zinne?

't Is maer geyle brand,
Om my te verleyde,
Van Schaepje en wyde,
En myn eer van kant,
Dan ging gy naer 't Hof,
Gy liet my in schanden,
Waer zou ik belanden?
Verexcuseere my dog:
Ik blyf in het Woud,
By myn Herders stout,
Daer ik vreugd kan rapen,
Met veel Herdersknaepen,
In het Gras bedout,
En gy in Kalessen,
Met veel Princessen,
Daer gy u staet mee houd.
3. Lieffelyke Herderin,
Staek u stuurse zin,
Om my te verstoten,
Ik hou van geen Grooten,
Maer van een Boerin,
Met lieffelyk queelen,
Kund gy myn Hart steelen,
Ach myn Sielsvrindin!
Met 't speelen van een lied,
En 't vlegte van Kransen,
Doet gy myn Hert dansen,
Op een Herdes Riet:
Ik haet 't vuyl gejagt,
Van de Hooftsche pragt,
In 't woud is myn leeve,
Daerom 'k my begeeve:
Onder uw zoete gezag,
Met uw Herdersknapen,

Daer ik vreugd zal rapen,
So lang me leeven mag.
4. Prins hoe kant ’t geschien?
Wilt dog van my vlien,
En zoekt uws gelyken,
En vryd na een ryke,
Die u beter diend,
Gekleed in zyde Kleeren,
’t Is beter u begeren,
Met veel syn Gesteent,
Als een boerin van ’t Land:
Wat vreugd kan die geven?
Altyd in ’t wild te leeven:
Daer u de Son verbrand,
Door Regen en Wind,
U dog wel verzind,
En veel Donderslagen,
Moet gy al verdragen,
Hoe bent gy zo blind?
Waer zyn u gedagte?
Dat g’ uw minneklagte,
Stort aen een Herders kind.
5. Princesse van ’t Wout,
Een Penning van Goud,
Neemt die uyt myn handen,
Tot trouws onderpande,
In dat groene Wout:
’t Is myn Vaders Wapen:
Tot vreugd van u Knapen,
In het Groen bedout:
’k Sweer by God Jupyn,
U nooit te verlate,
Maer staeg by uw waeke,
Voor wy zyn getrouwt:

’k Sal u in plaets van ’t Groen,
Veel meer eer aendoen:
Met Paerels Juweele,
Sal men u mee streele:
Daer toe styf van Goud:
Een Fontaasie schoone,
Sal ik u mee beloonen:
In plaets van ’t groene Wout.
6. Prins ik ben te vreen,
En ik zal met u treen,
Myn Schaepjes te verlaeten
En myn Herders-knaepen,
Staekt dog u geween,
Gy hebt u verlangen,
Wilt myn trouw ontfangen,
Die ik u verleen,
Een kroontje zeer net,
Van Herders gevlogten,
Cierlyk van bogten,
Van Roos en Fivet,
En veel bloeme schoon,
Daer ’k u meede Kroon,
Hier onder den Hemel,
In het zoet gewemel,
Van veel Vogele schoon:
Die u verblyden,
Onder het zoet stryden,
Met een Lauwerkroon.

Een Nieuw en vermakelyke Vryagie van een ryk Heer en een Bedelaars Dochter.

Op een Aangenaame Wys.

VRienden wilt dit Liedt aenhore;
En wilt u dog niet verstote,
Vrienden luistert altemael,
Na het geen dat ik verhael,
Al van een ryk en Edel Heere,
Die by een Schooister kwam verkeere,
Die daer kwam al aen de deur,
Bidden al met een droef getreur.
Dezen Heer had groot behagen:
En hy gink het Meisje vragen,
Kind van waer komt gy van daen,
Wilt het my verhalen gaen,
Gy zyt al te jonk van Jaren,
Daerom laet het schooyen varen,
En toont my maer wedermin,
Ik heb op u gesteld myn zin.
Wel myn Heer ik sta verslagen,
dat gy myn zulks komt vragen,
Nademael dat uwen staet,
My zo ver te boven gaet,
Hoe kunt gy hebben in myn behagen,
daer ik moet myn Brood gaen vragen,
By de een of ander deur.
Bidden met een droef getreur.

Neen myn Heer het zou niet lukken,
't Is maer om myn bloem te plukken,
In myn te brengen in 't verdriet,
Gelyk men meer gebeuren ziet,
Als ik kwyt raekte myn eere;
dan waer ik in groot hertzeere,
En dan was ik in de rouw,
'k Bleef geen Maegd en wiers geen vrouw.
Wel schoon Kind hoe kunt gy praten,
dat ik uw zou gaen verlaten?
Want ik zoek niet eer u Blom,
Voor ik ben u Bruydegom,
Wilt gy kiezen een ander leven,
Een schoon kleed zal ik u geven,
Om u hals een diamant,
Gelyk de schoonste van het land.
Wel myn Heer u schoone woorden,
die zouden myn jonkhert bekooren,
En daer toe jou hooge staet,
die my zo ver te boven gaet,
hebt gy dan in myn behagen,
dan zal ik aen myn Vader vragen,
Of het is met zyn consent,
Om te Trouwen pertinent,
Dezen Heer gink heene treden,
Met zyn Liefje wel te vreden,
Vraegde aen haer Vader fyn,
Of ze zyn Huys-Vrouw mocht zyn,
Zy is een spruyt van achtien jaren,
Hoe kunt gy praten van te paren,
daerom houd maer goede moed,
En ziet voor u wat gy doet.
Deze Liefjes zag myn trouwen,
En men zou de Bruyloft houwen,

Waren vrolyk ende bly,
Trokken zamen in de wey,
Oorlof Meisjes Jonk en teere,
Maekt daerom doch geen hertzeere,
Stryd maer altydt voor u eer,
Dan krygt gy nog wel een Heer.

Een Nieuw Lied.

Stem: O daar de zilv're Waterstroom.

ô ZIel verrukten Avondstond,
Ik stel voor u myn Fluyt,
Voor u die Peer'len strooit in 't rond,
Op bloemen en op Kruid.
Hoe helder schynt de Silv're Maen
En lagt ons vrolyk toe:
Men ziet nu duyzent sterren staen,
Van glinsteren nooit moe.
Het Firmament staet nu ten toon,
't Welk ons een Kleet verbeeld,
Met Diamanten, welker schoon
Ons Hert en Oogen streelt.
d'Leeuwrik die van zorg belet,
Weet van geen druk nog kruys:
En als de Zon in 't Westen zet,
Roept hy zyn Jonge t'huys.
Den Boer verlaet, van 't werken moe,
Den Akkes en de Ploeg,
Zyn Weerhelft lagt hem vriend'lyk toe
Dat is hem loon genoeg.
De Meldmeid zet haer Nagtmus regt,
En gaet zoo na haer kooy.

Maer ziet daer komt de Boere knegt,
Die kruipt by haer in ’t Hooy.
   Zoo leeft men hier al op het Land,
Soo lang den Dageraet,
Syn gulde Strael schynd aen de wand,
Tot aan den Avond laet.
   Daer is in de Stad geen meerder vreugd;
Men gaet niet vroeg na bed
Want voor de Amsterdamsche Jeugt,
Komt er dan de meeste pret.
   Men gaet daer ’s avond aen de swier,
By Duyn of Mie Tabak,
Die vuyle Pry, dat Venus Dier,
Men drinkt op zyn gemak.
   De Koffykan staat op ’t vuur,
Of lusje liever Wyn;
Ik suyp myn in een half uur,
Soo dronken als een zwyn:
   Gy bent ’er een gelyk je broer:
Je bent een rottig vel:
Je bent een ouwe pekelhoer:
Myn Heer dat weet ik wel.
   En staet het ons dan daer niet aen,
Dan gaen wy na het Hof:
By Haegse Janne of in de Baen:
Daer vind gy banjer stof.
   En dan by Heyn in de Fonteyn,
Dat ’s zoo een hupse Quant
Hy wil ook wel eens vrolyk zyn,
Daer hebje de egte trand.
   Daer slaet men mee de bal niet mis
Men danst daer zomtyds straf:
Vooral als ’t stillen avond is:
Dat nieuwtje moet ’er af.

De pyl is haest geen noemens waert,
Het bos zit haest op zy:
Daer vind gy volk van ploerten aert:
Het Wyf een valsche pry.
En zoo de karreman voorby
Regt toe na dorethee;
Daer is het lugtig aen het Y;
Men leeft daer stil in Vree.
Maer zagt ik word hier niet gekult:
Men scheld eens aen de poort,
Ik wed gy hooren roepen zult:
Met de intree speelt maer voort.
Dat is het fyne van de mis
Jan fopt Piet, en Piet fopt Jan:
Maer daer men zelver leep op is
Daer krygt Jan oom niet van.
Het is waer dat men gaet of zwiert:
Men vind geen meerder stof;
Als op de baengragt met pleizier:
Al in het brussels hof.
Des Woensdags speelt men daer plaizant;
Een schoon Liefhebbery:
Men vind daer boeren abondant:
Met dames aen haer zy.
Het gaet daer alles vriendelyk ziet
En zonder vals gevly;
Men vind daer gants ter wereld niet,
Van snoo bedriegery.
Soo vind men dan in Amsterdam:
Van alles veel vermaek:
Maer op de baengragt in het Lam:
Vind ik de bete smaek.
Ik heb ht alles wel bezien
En dat met veel vermaek,
Maer ik zeg dat de braeve Lien,
Syn aan de betse saek.

Minne-zang.

Op een Fraaye Wys.

1.
HEt Rooze knopje,
Ontfant graed een dropje:
Des dauws om beide te voen:
Maer ’t is naeuw ontloken,
Of ’t beidje gedoken,
Van onder het jeugdig groen,
Komt ’t bloempje bejagen,
In ’t Krieken der dagen:
En geeft het zo menigen zoen.
2. Maer minne Lusjes:
En dertele Kusjes.
Van beide die waren gemeen,
Want als het heeft verholen;
Den Honing gestolen,
Dan vliegt ’er dat diefje weer heen,
Segt tegen het Roosje,
Ik gun u het bloosje,
U Nectaer die dient myn alleen.
3. ô Soete Vryheid,
Gy zyt die myn blyheid,
Steeds toelagt tegen de trouw;
Wie kan u dog haten:
Of immer verlaten:
Verbonden te zyn aen een Vrouw:
Daer Druk; Sorg en smerten:
Doorknaegt onze herten,
Met een ysselyk Na berouw.

2. ô Soet Vereene,
Voor die het meene,
Wat baert gy gestadig een vreugt,
Daer walpsheid en weelde,
Niet anders en teelde,
Dan het droevig bederven der jeugd,
Weg jeugd met u drifte,
Kiest Huw'lyks gifte,
Dan leeft gy gestadig in vreugd.

Een Vryers Speculatie.

Stem, Als 't begint.

EN ik ging lestmael uit wandelen,
Doen ik nog Vryer was;
En ik zag een kaerzie branden,
Door een ruitje ruitje van een Glas,
En ik bender by geklommen, geklommen,
Om te zien wie dat het was.
En dat edele Matresje,
Al op haer Beddetje lag:
En om vlooytjes te gaen vangen, Ja vangen,
Daer na ws myn verlangen,
Of zy nog Maget was.
En de Kaers ging uit en 't was donker,
En 't krygen dat was gedaen:
En doen ging ik leggen lonken, Ja lonken,
Vrouw Venus Minne-vonken,
En ik ben weer opgestaen.
Kaersjes en mooije Meisjes,
Die hebben myn verleid,
En wyt ik het op myn oogen, Ja oogen,
Die hebben my bedrogen,
Door myn Nieuwschierigheid.

De Vrolyke Ruyter die in het Wynhuys zat.

Op een Aangenaame Wys.

DE Ruyter lest in ’t Wynhuys zat,
’t was al van ’t Maegdetje daer hy af sprak
En hy zeide ik weet’er een fris fiere maagt,
ik zalse beslapen datse een Kintje draagt.
Het meisjen al achter de deuren stond,
en zy verhoorde de Ruyters valse grond,
de Min die gaf ’er ook dat Meisje in:
dat zy de Ruiter niet zou laten in
’s Nachts ontrent ’t was middernacht,
Al aan haar venstertje gaf hy een slag,
En hy zy staat op myn Lief van binnen;
Gy zyt de gene die ik Minne.
Ik stader niet op nog ik laetje niet in,
Of je zult zeggen wie dat je bent,
Je zult my zeggen de woortjes die je sprak,
doen gy lestmael Ruiter in ’t Wynhuys sat.
Ik sta hier als Ruiter fyn,
Vergult zo isser mijn Harnas rein,
Vergult zo bender by mijn Sporen,
Ik bid u laat mijn niet verlooren.
Staat gy der als een Ruiter fyn;
En ik zo fier als een Bruids Maegdelyn,
Ik ga gekleed in witte Zyde,
Stout Ruiter hy meugt wel heenen ryden.
Waar zou ik ryden of waer zou ik gaan,
’t Is zo duister daer schynt geen Maen;

Ryd achter myn Vaders Bogaerden,
daer zalje ingelaten werden.
Doen hy al achter de Bogaerde kwam,
daer sprak hy zyn zoete Lief alleine an;
Wy twee zulle te zamen slapen,
Niemant zal ons hier begapen.

Een Nieuw Lied.

Op een Schoone Vois

IK wil de min gaen zoeken,
Langs Bos, Bergen en hoeken,
Want de min myn altyd jaegt;
Om dat ik niet kan vinden,
Myn zeer wel beminde:
Die myn liefde draegt.
Ik heb zoo menigen nagt,
Aen de Echo my myn geklaegt,
Om dat ik niet kan vinden,
Myn zeer wel beminden,
Die myn liefde draegt.
Cuypedo die kwam myn geleiden,
En met Min bestryden,
Weest gegroet myn schoon Godin,
En al wat op de Wereld is,
Dat is gepaert, het is vleesch of vis,
Wilt van my wederkeren;
De tyd zal het nog leeren,
Wat de liefde is.
Adieu zarmante Bloemen,
Ik leg vast gebonden,

Aen een Ketting vol van min
Komt met u waerde handen:
Maekt los myn banden
Myn schoon Engelin.
Dan zal myn pyn
Van myn Jonkhert verschoten zyn,
Waer dwalen al u zinnen,
Door Cuppedoos Minne,
Schoone Maget ryn.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Vois.

LIeve Moeder ik wil paren,
Ik wil hebben eene Man:
Al was hy maer agtien Jaren,
Als hy maer een Ambagt kan;
Van de merliton, merliton, merlityne
Van de merliton, Keerd hem om.
Dogter gy zyt jonk van Jaren,
spreekt gy nou al van een man,
Wilt jou blom nog wat bewaren,
Want als de geur is van,
speeld dan de merliton, de merliton,
de merlityne, speeld dan de merliton,
keerd hem om.
Al de Nonnen uit het klooster,
Roepen hoog al overluid:
Helpt my nu aen een trooster,
Of ik loop het klooster uit,

Om de merliton, de merliton,
de merlityne, van de merliton:
keerd hem om.
Al die nu myn dogter wil trouwen,
die zal hebben twaelf vaten Bier,
om een Herreberg op te houwen:
Is dat niet een groot plyzier,
van de merliton, de merliton,
de merlityne, van de merliton:
Keerd hem om.
Men zag een Jonkman fris van lede,
Sprak dat zoete Meisje aen
Schoon kind als gy bent te vreden,
dan zoo zullen wy te zame gaen:
Speelt de merliton, de merliton,
de merlityne: van de merliton,
keerd hem om.
Soete Lief treed nog wat nader,
Houd in 't duyster u fatzoen:
Ik zal u eere als een Vader:
Gy zult my een vriendschap doen:
met de merliton: de merliton:
de merlityne: met de merliton:
keerd hem om.
Spiegelt u omstanders alle:
Kykt by dag en nagt rontom:
Wilt nu met geen Meisjes mallen:
Zy prezenteeren jou de blom:
speelt dan maer de merliton;
De merliton; de merlityne!
speeld dan de merliton;
keerd hem om.

Het Droevig Uit-einde der Liefde van twee die malkader Beminde.

Stem: Van de blaauwe Vlag.

DE Liefde met een zoet genugt,
Baert zoo meenig droevig zugt,
Gelyk ik u zal verhalen;
Van een koopmans Soon verstaet,
In de Rotterdamze Palen,
Die een Dogter minne gaet.
Deze Dogter met ’er spoed,
Was een Linne-Naeyster goed,
In zyn Vaders huis wild letten;
Diende zy voor kost en loon,
Waer op hy zyn zinnen zetten,
Op dees eerbaer Maget schoon.
Hy sprak tot haer menigmael,
Met een Minnelyke Tael,
Schoonste die der leeft op Aerde,
’k Kom u bieden aen myn Trouw,
Mogt ik schoonste Bloem vol waerden,
U genieten tot myn Vrouw.
Sy als een eerbare Maegd,
Sprak tot myn geen liefde draegd:
Steld op myn dog niet u zinnen,
Ik en heb niet als myn eer,
Gaet een Edel Damen minnen?
Want gy zyt een magtig Heer.
Deze Jonker rein van min:
Sprak myn overschoon Godin,
Laten wy te za,em vereenen,

Tot de dood ons leven scheid!
Daer is een Ring met zeven Steenen,
Tot een blyk van trouwigheid.
Deze Maegd door min bevaen,
Heeft zyn Trouw genomen aen,
Sy omhelsden met haer beiden!
Toen malkander met genugt,
En zy swoeren nooit te scheiden,
Waer op dat zy raekt bevrugt.
Hy heeft zyn Vader gevraegt,
Om te trouwen met dees maegt,
Vader u niet wild verstooren,
Laet het wezen doch u zin,
Want ik heb haer Trouw gezwooren,
En gekreegen tot myn min.
De Vader sprak zeer opstinaet,
Neen ik dat niet toe en laet,
'k Sag u liever voor myn oogen,
Met een Strop om uwen keel,
Eer ik dit ooit zal gedoogen,
Kiest een Ryke tot u deel.
Vader als het wezen kan,
Laet het doch geschieden dan,
Laet ons Trouwen t'onzer baten,
En ons schanden doch behoed,
Want ik zal haer nooit verlaten,
Sy draegt van myn vlees en bloed.
De Vader met een looze vond,
Sprak gy moet van hier terstond,
Na Moskovien gaen varen,
Nemen u Negotie waer,
Als gy thuis komt van de baren,
Zult gy trouwen met malkaer,
Deze Jonker met bescheid,

Heeft dit aan zyn lief gezeid;
Die daarom droefheid ging toonen,
Dog hy sprak hebt goede moet,
Daar zyn duizend goude kroonen;
En een Brief al met myn bloed.
Zy was daar niet mee te vree,
Sprak lief laat ik varen mee,
Doe gingen zy overleggen,
Haar in 't Schip te bergen dree,
Zonder iemandet te zeggen
Tot zy diep waren in zee.
't Schip voer uit de Maas zoo voort,
Na moskovien dit aanhoort,
Doch de Zee door storm en winden,
Brocht haar op een klip aldaar,
Dat het Schip in kort verslinden,
En zy al in doods gevaar.
't Volk kwam ter naauwer nood,
Nog te Land met Sloep en Bood;
Dog de koopmans Zoon verheven,
Is op Gods genade heen,
Op een Plank in Zee gedreeven,
Met dees Maget vol geween.
Na twee dagen tyd zeer klaer,
Wierden zy het Land gewaer,
In moskovien wild weeten,
Quaemen in een Bosch te Land,
Daer zy zochten na wat eeten,
't Geen deende tot bystand.
Als zy zyn in 't Bosch gegaen,
Quaemen daer twee Beeren aen,
Droefheid zag men hier gebeuren,
Want dees Beeren als verwoed
Gingen dees Maegd verscheuren,
Dat dees Jonker treuren doet,

Hy schryft daer op staende voet,
Eenen Brief al met zyn Bloed,
Met het opschrift daer beneeven,
Waer in dat hy schuld en al,
Aan zyn Vader klaer gaet geven,
Van dit droevig ongeval.
Hy neemt daer een kort besluid,
Ook te sterven om zyn Bruid.
Trekt de degen van zyn zeiden,
Stakze in zyn Jonghert:
Waer door hy in korte tyden,
Van de dood verslonden werd.
Een Pelgrim quam daer voorby,
Vond dees Brief nog aen zyn zy,
Gingze tot moscou bestellen;
En van daer op Rotterdam,
Aen zyn vader die met quellen,
Al dees droeve Tyding vernam.
Deze Koopman dit gelooft:
Wierd van zinnen heel berooft,
Dat hy weigerde de gratie,
Aen zyn Zoon tot de Egte Trouw.
En heeft hem uit disperatie;
Hier kan ieder geven agt,
Wat de liefde heeft voor kragt;
Als twee herten zaem vergaren;
Door de liefde rein van aerd,
Ouders wilt haer laten paren,
Eer ’t weerhouden droefheid baerd.

Regtveerdige Justitie gedaan binnen Dantzik, aan een Ryken Heer; den welken zyn Dienstmeid verkragt heeft, en daar na de Vrugt uit haar Lighaam gesneden.

Stem: Van de Blaauwe Vlag.

CHristen menschen blyft wat staen
En hoord dit droevig Lied eens aen
’t Is een schrik om aen te hooren:
Hoe dat een quaed van alle kand,
Soo als ik u breng te vooren,
Aen den mensch heeft d’overhand.
Eenen Heer zeer groot van schat
Woonde by Dantzik de Stad,
Met een meid en ook twee knegten,
Want hy was nog ongetrouwt,
Waer meede hy het al verrigten;
En het Huyswerk onderhoud.
Dezen Heer had langen tyd,
Aen zyn eerbaer kuysche meid,
Gevraegt om eens te boeleeren,
Maer zy wilde ’t niet toestaen,
Want zy vreesde voor haer eere
Dus kon hy geen troost ontvaen.
Hy heeft dan op eenen nagt,
Dees maegd in haer slaep verkragt,
Ziet den slaep is haer ontnomen,
Eer zyn werk was gedaen,

Dus riep zy met schrik en schromen,
Lieve Heer wilt myn bystaen.
Hy sprak kind maekt geen misbaer!
Maekt het aen geen mensch kenbaer,
'k Zal u altyd onderhouwen,
En is 't dat gy raekt bevrugt:
Als dan zal ik met u trouwen,
Laet daerom geen eenen zugt.
Ziet dees maget was te vreen,
Maer het bragt haer in geween:
Want zy was bevrugt gebleeven,
Zy heeft het aen haer Heer beduid,
Het is waert te zyn beschreven,
Wat voor quaed hier al uit spruit.
Seven maenden was zy bevrugt
Doen sprak zy met menig zugt:
Myn Heer laet ons zamen trouwen,
Houd dog u beloften goed,
Laet my nu in geenen rouwen,
Want ik draeg u eigen bloed.
Hy sprak en maekt geen geschry
Maer wagt een week of dry
Dan zullen wy 'tzamen trouwen,
Sprak den schelm vals van grond,
En vreesd dog voor geen rouwen,
Ik verlaet u 't genen stond.
Hy zond zyn knegten naer de stat
Doen heeft hy dees maegt gevat,
En heeft haer 't hert afgesteken:
Dat zy neer viel op den grond,
En geen woord meer konde spreken,
Nog geeft hy ter zelver stond.
Het lyf geopend op en neer,
En 't onnozel bloesje teer,

Daer nog levend uit genomen;
En heeft het als eenen hond.
Zonder schrik of zonder schromen,
Dood gesmeten op de grond.
Hy heeft haer dan allebei:
't Kind nevens de Moeder zy:
Met twee stokken vast gaen maken
onder 't water in de grond:
Hy dagd niemand weet dees zaken,
Want ik weet een goede vond.
Hy is dan na Huis gegaen,
Ging zyn kas in stukken slaen,
En zy dat hy was bestolen,
En dat zyn Meid was gevlugt,
Maer het bleef niet lang verholen,
Want men hoorden haest gerugt.
Na drie dagen wild verstaen,
Is hy op de Jagt gegaen,
Nog twee Heeren by hem waren,
Met de Jagthonden by haer,
Maer die bragt hem in bezwaren,
Want een hond wierd het gewaer.
Als den hond door 't water quam
Hy dat lichaem haest vernam,
Dat daer vast lag met de stokken,
Siet den hond op staende voet,
Heeft 'er 't lichaem uitgetrokken:
Die hun zeer verschrikken doet.
Men zag daer ter zelver stond,
Dat de voorgemelde Hond,
't Kleine Kind uit 't Water brogten,
Leidet voor den Moordenaer,
Doe riep hy uit gantscher kragten:
Lieve Godt de zaek is klaer.

Hy liep dan als disperaet,
Selfs na de Magistraet:
Om het feit kenbaer te maken,
Ziet hy wierd daer niet verschoond,
Men zag hem levendig rabraken
Dus wierd hy na werk beloond.
Hier mee was 't nog niet gedaen
Men zag hem 't hooft van 't lyf afslaen
En zyn lichaem opgesneden,
't Ingewand daer uit gehaeld:
wie en schrikt niet door zyn leden
Daer men zulk een stuk verhaeld.
Daer na wierd zyn Lichaem
In een Yzere Korf gedaen,
En op eene vast gebonden;
Het is waer te zyn verteld,
En zoo van zes groote Honden,
weg gesleept na 't Galge Veld.
Vrinden dit dog wel onthoud,
En alle quaden lusten schout
wilt altyd den Heere vreezen
Die hier leeft in 's werelds plyn,
Het is waerdig om te lezen,
Voor de Jonkheid in 't gemein.

Amstels Liefde-klagt, ter Gelegendheid van het Admiraal Zeylen der Oude Haven.

Stem: Kloris die myn herte rooft.

1.
EY Godinne hoord myn klagt,
Schoonheid vol bevalligheden,
Die de Koop-vorstin der Steeden,
Rykt Om-armt met uwe pragt,

Die, met uwe Silv’re vloed,
Lokt veel brave Amstel-zoonen,
Die uw moeder liefde toonen:
En ontbranden in een gloed.

2.

Selfs de groote Sonne God,
Mind uw, wen hy met zyn straelen,
Koomen op u Voorhooft daelen,
Vind by uw een zoet genot,
Als hy met zyn gulde glans,
Uwe Silv’re komt bereene?
Als een tweede Nimph Clymeene
Spiegel van des Hemels-trans.

3.

Laet, die gy gestadig nood,
Thans de vreugd van uw genieten,
Om de Haven uit te schieten,
Met een wel geschikte vlood,
Kaest u Golvies op en neer,
Voor de vlood der Amstelaeren:
Voert ons op uw Silv’re baeren
Eens met vreugde binne weer.

4.

Fiere Nimphjes aen ’t Y,
Voegt uw by ’t zoet spelend Fluytje:
By u Kloris: in het Schuytje,
Vleid u aen zyn groene zy,
Kust en Herkust dan elkaer:
Wanneer Aura onderwylen,
blaest zeer gunstig in uw zeilen,
Onder het klinken van de Snaer.

5.

Liefelyk lonkt myn Phielis aen,
Hoe bevallig zyn haer Wangen?

En hoe netjes zyn gaer gangen:
Ja hoe schoon haer Feest-Cieraen:
Water Nimph die dit pleizier,
Gunt aen Amstels Jongelingen,
Wilt 't op de wyze zingen?
Van de Haegsche officier.

Op de Haagze Officiertjes.

Stem: Ach wat doet gy my verdriet.

KLoris die myn Herte rooft,
Ziet myn Pinki langs de baren?
Wel gelade na strant toe varen
Ik heb myn gunst aen u belooft,
Kom myn Liefje reikt myn uw hand,
Ik heb in Fenus naem de netten,
Buyten het voertuig laten zetten
Kloris kom ga mee na strand.
2. Cloris die ik teer bemin,
Door u schoonheid aen gedreven,
Ik zal wat raers aen Kloris geven,
Gespaert voor uw myn Engelin:
Ik heb een Kraele snoer gereet,
Net met Parelen doorregen,
Galaté wou myn bewegen,
Dat ik die aen haer over deet.
3. Maer dat Meisje raekt het niet,
Schoon in hoogen staet verheven,
Ik zalze liever aen Kloris geven,
Gy zyt die myn Siel gebied,
Daer is de Ketting neemt die aen,
Wilt daer mee uw hals vercieren!
En na de moode maer gaen zwieren,
Die Galate te boven gaet.

Een Nieuw Vermakelyk Waale-Lied.

Stem: Weg, weg, Capotje, capotje.

JUffrouw ik kom hier verkoped,
Al die zoort van Savonet:
Skoon ik mit een kruk mot loped!
Ik bid daar niet eens op let,
’k Eb veel zoort van Wateren,
Om de was de snateren,
Eb ik mooije Savonette,
Eb ik mooije Savonet.

2. Vouler vous l’eau d’Orange,
Zekke my ik ebze bon,
Ou vouler vous l’aeu d’Almange,
Die zoo klar is als de zon,
’t Is kemaakte in Parys,
Het maak al de kekken wys,
Maar nog meer myn Savonette,
Maar nog meer myn Savonet.

3. L’eau de Reine eb ik skoonen,
Ook Pumad voor de Madaam;
Om te kryk een Jonke Zoonen,
Eb ik nog wat in myn kraam,
En dat is zoo delecaat,
’t Eeft in ’t k’eel bien nok kraat,
En dat is die Savonette,
En dat is die Savonet.

4. Wilke Moesjes van my koped,
Om te leggen op de Kin,
Neem die Doosje maak jy oped,
Daar zyn al die Moesjes in;
Mais vous prenes rien de tout,

Dittes mooy que vouler vous:
Mais je crooy mon Savonette,
Het is van die Savonet.
5. Voila daar ebje ze allen
Die ik heb in myne Kraam:
'k Eb maar twee van deze Ballen,
Daar eb jy ze nou Madaam,
Maar kebruykze niet te veel:
't Breekt zuur op by myn keel,
Want dat het die Savonette,
Want dat het die Savonet.

Een Vermakelyk Minnuet, of het Feest van Flora.

Op een Aangenaame Wys.

MEn moet steeds Floris gunste roemen,
Want door haer zorg en teed're vlyt,
Heeft zy verciert dees Tuyn met bloemen,
Wiens kleur en geur elk een verblyd:
Wie in dees Tuyn een Roos zal plukken,
Weet dat haer Doorns steekens zyn,
Bemind haer trouw dan zal 't wel lukken,
En blaekt opregt van Minne-pyn.
Ach! wat schoone lente dagen:
Heeft Floraes zorg myn niet verciert:
Al wie myn aenziet schept behagen!
Wyl Floraes Feest hier werd geviert:
Al wie myn liefkoos en wil agten:
Hier vast op regte rederheid:
Al wie myn weermin wil betragten;
Moet myn niet plukken voor die tyd.

’k Val vry keurig in het Minnen,
De stok Roos is te groot van stuk;
Papafer is te droef van zinnen,
De Sonne blom volgt het geluk,
Het Tulpje kan myn niet vermaken,
De Roos met scherpe doorne steekt,
Dies kan myn bloempje best vermaken,
Als men ’t aenraekt het steeltje breekt.
Wil aen de Min u overgeven,
In ’t bloeye van u teed’re jeugt,
Kiest dog de lente voor u leven,
Dies is ’t bewaem tot minne vreugt:
Want als de herfst u komt genaken:
Denkt dat voor zeeker en gewis,
Dat met ’t eind van u vermaken,
De winter tyd voor handen is.
Schoon dat en buy van Nuwigheden,
Een drift gelyk een felle Orcaen:
Dit Lusthof tragte te vertreden;
En al de bloempjes weet te staen,
Siet men nogtans die haest verreezen,
Die als Cefier van uwe gunst
Blaekt op den ouden stok en wezen,
Dan bloeid door yver waerde kunst.

Een Nieuw Lied, op het Plyzierig Leven in de Plantagie.

Stem: Eenzaam Bos. &c.

MEn schept weer op nieuws courasie,
Door de lieffelyke tyd,
Komt beminnaers der Plantasie:
Waer mee dat ieder een verblyd:
Om malkandere te vermaken,
Een Glaesje of een Neutje kraken,
Eer de Zomer zo versipt.
Ja sprak Jannetje of onze Keetje,
Daer ben ik ook mee te vree!
Al dronken wy een lekker Theetje,
En namen elk ons kopje mee;
Soo gaen wy dan om een zwiertje,
Al in een Tuyntje om een plyziertje,
Daer vermaken wy ons twee.
Sien wy een Burger of een Matroosje,
Die een Scholletje heeft in zyn hand?
Wy nemen een Snuifje uit ons doosje;
Og dat is een frisse quand;
Mogt ik daer mee myn tyd passeeren;
Och vroeg hy ons om te trakteeren,
't Scheind myn Hert van liefde brand.
't Aengename kruid en bloemen,
Staet zomtyds zo veel alleen,
Jonkmans ziet men daer veel komen,
Maer Meisjes voor 't algemeen;
Die de Plantazie gaen genaken,
Of zy aen de Man eens raeken,
't Is een vreugd voor ieder een.

Als den dag dan is verscheenen,
Siet men nog het grooste kruis:
Al de Jonkmans trekken heenen!
En de Meisjes gaen na huis,
Komje 's avonds laet in donker:
Lykt de Boer wel op een jonker,
Juffrouw is u Meid niet thuis.
Men wandelt zoetjes door het Laentje,
Sagjes de Plantazie in,
In de Laers by Arriaentje;
Of 't Huis van de mooije Wardin,
Daer vint menze met heele hoopen;
Je kenter zeeven voor een oortje koopen,
Soekt maer uit al na u zin.
Sondaegs stelt men eerst zyn werk,
Men gaet na den Overtoom,
Neemt vermaek van de Vismerk:
Kruipt de Ael en de Paling om,
Wat word de Zomer al gepreezen:
Mogt het nooit geen Winter weezen,
Men ziet hier meening groene blom.
Die dit Liedje komt te aen schouwen,
Is een liefhebber van de Min;
Daerom wilt de vreugt onthouwen,
Schept daer dan behagen in,
Wilt de Somer dag niet haten:
Of de Plantazie niet verlaten,
Daer men vind veel glorie in.

Een Journaal van de Fluyt Delfshaven, van Holland Uitgevaren na Oost-Indien.

Stem: Schaamt u gy Brabants Heeren.

1.
WAnneer men heeft geschreven,
Duizend zes honderd even,
En agt-en-zestig Jaer,
In December tien dagen,
Quam ons de Wind behagen,
Liepen in See voorwaer.

2.
Wy zeilden zeer blyhartig,
Uit holland is waeragtig,
Met Godt na India,
En wisten van geen treuren;
Maer laes ’t quam ons haest veuren,
Vyftien dagen daer na.

3.
’t Kanael wy af passeerden,
Geen Vyand ons en deerden,
Maer in de Spaenze See,
Quam ons een Turk aenranden,
Met zyn bebloede handen,
Maer Godt ons bystand dee.

4.
Hy lokte ons zeer schoone,
Liet Prince Vlagge toonen,
Regt of hy was ons vriend,
Maer men zag zag haest zyn vaene:
Met Turkze halve maene,
Het welk ons niet en diend.

5.
Hy liet de Bloedvlag waeijen,
Syn Sabel liet hy zwaeijen;
En schoot vast, schoot op schoot,
Wy mee als kloeke baezen,
Sloegen wel twaelf glazen
In ’t lesten God verdroot.

6.
Ons Schipper hoog en waerdig,
Die bleef daer dood zeer vaerdig;
En ook ons Commandeur,
maer evenwel als helden:
Wy ons daer te weer stelden;
Sonder druk of getreur.

7.
d’Admirael van Algiere,
Riep wilt gy goet quartiere:
Strykt Vlagge na myn zin:
doen riep ons Opper stuurman;
daer heb ik geen manier van.
Liever den brand daer in.

8.
Eer wy ons Christen zielen:
Zoude laeten vernielen,
Van u Turkze gebroet:
Liever daer voor te vegten:
Voor ’t Vaderland als knegten,
de lesten druppel bloed.

9.
Ses stukken wy maer konde:
Gebruiken doen terstonden;
Nog kreeg den Turk zyn deel,
Want wy ook allegare,
Speelden met onze snare,
Zeer deftig op zyn veel.

10.
d’Adelboom van Turkeijen,
die ons zo quam bestreijen,
Ruym dertig stukken groot,
Omtert veertig minnaren,
Schoot hy tot ons bewaren,
Zoo gequest ofte dood.

11.
Onzen Bootsman kloekmoedig,
die liet zyn leeven bloedig,
Mee voor den Turkzen hond,
En nog neege perzoonen,
Ging de dood niet verschonen,
Sturven aldaer terstond.

12.
Og menschen allegader;
Komt nu tot God al nader,
Wy hebben werk na loon,
Verlaet u Nevels duyster;
Kom zet u hert vol luister,
Na 's Hemels hoogen Troon.

13.
Prince wilt het verligten:
doen ik dit Lied ging stigten,
't Lag zwaer gequest te koop
Op de Fluyt Defshave,
Zingt het met stemme drave,
Al gaet het niet zeer mooy.

Vryagie tusschen een Fransche Generaal en een Geldersche Herderin.

Stem: Hoord hoe aardig dat ik voer.

Fransche Generaal.
ALderliefste Harderin,
Pronkbeeld van de Nederlanden,
Die myn tomeloze Min,
Deed als vuur van Troyen branden,
Alderschoonste Harders kind,
Ziet wat Heer dat u bemind.

Herderin.
Dat is myn gants onbekend,
Wie hier de Galant komt maken,
Wyl ik niet weet wie gy bent,

ook ben ik op zulke zaken;
Van myn Ouders nooit geleerd,
’k Weet ook niet wat gy begeert.

Generaal.
Lief ik ben een Generael,
Van den grooten Franschen Koning:
Aller vorsten luisterprael:
In Parys daer is myn wooning:
’t Is een veldheer van dien Vorst
Die na uwe liefde dorst.

Herderin.
Zo dat gy een Krygsman zyt:
In het Fransche Ryk gebooren,
Van u of uwe Majesteid,
Mag men in Gelderland niet hooren,
Franseman ik walg van u praet:
Dies verzoek ik dat gy gaet.

Generael.
’k Sal u in de Stad Parys,
Als een Aerds-godin doen kleeden;
Op de aldernieuwste wys,
Daerom geat dog met my mede,
Want gy overschoone Maegt:
Syt alleen die myn behaegt.

Herderin.
Generael met u verlof,
Niets kan myn minder behagen,
Nog u Eedelen Fransche hof,
Dat myn oogen nimmer zagen,
Daer by weet ik het Fransche-bloed,
Doet nooit Gelderlandsche goed.

Generaal.
’k Sal u als myn Egt genoot,
En beminde Huysvrouw trouwen,

Tot ons scheid de bleeke dood,
Sal ik u in waerde houde:
Rykt my maer tot onderpand,
U Sneeuwitte Regterhand.

Herderin.
Eer ik ooit myn Regterhand:
Aen een Fransman zoude geven,
Sou ik liever uit dit Land,
Met myn Schaepjes zyn gedreven,
En zogt elders myn verblyf,
Eer ik wierd een Fransmans-wyf,

Generaal.
Liefste gy scheind opstinaet,
Maer mag ik zoo veer geraken,
Dat gy my een kus toelaet,
Op u Lelie witte kaken,
Ik wed dat het geen Geldersman,
So goed als een Fransche kan.

Herderin.
Generael gaet maer voorby,
Al uw' Fransche Complimenten,
En al die Galantery,
Hoeft gy aen my niet te venten,
Want die benne voor my maer,
Schurfde en verrotte waer.

Generaal.
Kan geen Franschen Generael,
Dan een Herderin behagen,
Soo zweer ik by myne Stael,
Dat gy het u nog zult beklagen,
Eer dat hy hebt afgezet,
Een grootmoedig Krygs Kadet.

Herderin.
Voor u Fransche Heiden-aerd,

En voor al u snoeveryen;
Syn wy hier nog niet vervaerd;
Want wy zyn niet in de teyen,
Doe een Fransman werd gevreest,
Want die tyden zyn geweest.

Generaal.
Moet een dapperen Krygsman dan,
Voor een Gelders meisje wyken:
Morbleu Bouger de Haman;
Ik ga weder na myn Ryken,
En ik zal verhalen wat,
Een voorval ik heb gehad.

Herderin
Generael dat kund gy doen,
Maer myn eenigste begeeren,
Is, dat gy u wat wild spoen;
En voor al nooit wederkeeren,
Want de Geldersluy allegaer.
Staen geen Fransman op een haer.

Generaal.
Weet dat ik de gek maer scheer;
Met al 't geen ik heb gesproken;
Want ik u der niet begeer.

Herderin.
'k Heb u muffe lugt geroken.
Schurfde Fransman gaet maer heen,
Met u blaeuw gesloten scheen.

De gestolen Bruid, of de Jufferouw in 't Kyk-kasje van Harlekien, zynde een pertinent Verhaal, van een jonge Juffer die van haar Vader was opgesloten, en door list van haar Minnaar is verlost, geschied binnen Amsteldam.

Stem: Waarom verlaatje myn.

DE min is zeltzaem kruid,
Haer kragt is niet te temmen,
De min is zeltzaem kruit,
Sy regt veel kuren uit,
De liefde vol vermogen,
Ontsteekt het hert en zin;
Sy moet haer lust beoogen,
En koelen in de min.
Een Heer van groote schat,
Een Koopman wilt aenhoren,
Woonagtig in de Stad,
Die eenen dogter had;
Syn dogter fraey van zeden,
Hy was een weduw'naer;
Syn Vrouw was overleden,
Nam het Huishouden waer.
Dees jonge Juffer schoon;
Wierd op die tyd gevreeden,
Van een ryk borgers zoon,
Heeft haer op trouw geboon,
Goden u fiere leden,
En uw volmaekt gezigt,
Syn waert om aengebeden,
Gy zyt myn Son en ligt.
Haer Vader dit vernam,

Die heeft haer opgesloten,
Dat niemand by haer quam:
Daer zat die schoon madam,
De liefde wiert weerhouwen,
Sy Schreef aldaer een brief,
De dienstmeid goeder trouwe,
Die bragtze aen haer lief.
De Minnaer heeft den zin,
Haest uit dien Brief begrepen,
Als dat zyn Ziels-vrindin,
Belet wierd in haer min,
Hoord wat hy heeft besloten,
Ten dienste van zyn lief;
Dat liet hy onverdrooten,
Haer weten in een Brief.
Doen liet den Jongman fyn,
Haest een Kykkasje maken,
Daer toe een kleed zertyn,
Puur als een harlekyn,
In 't kasje was te kyken,
De stad Jeruzalem,
Toen ging hy henen stryken,
En riep met luyder stem.
Tot voor zyn liefjens deur,
De meid die deed straks open,
Het was maer om de fleur,
Sy vroeg aen haer Sinjeur,
Of haer Juffer Annaetje,
Jeruzalem mogt zien,
En kyken deur dat gaetje
Dat liet Papa geschien.
Men riep de harlekein,
In huys en in de Kamer
Om dat Juffrouw misdien,

Jeruzalem zou zien
Hy deed zyn kasje open,
En zag zyn liefste dan,
Sy is daer in gekropen!
En voort weer toegedaen.
Juffrouw zonder gekug,
Sat stil in het Kykkasje;
En harlekein zeer vlug,
Die nam het op zyn rug,
Ging zoo ten huis uitstryken,
Het was gelukt aen hem:
De Juffrouw zat te kyken,
Binnen Jeruzalem.
Hy droeg haer naer begeer:
In 't vallen van den avond,
Tot van haer huis zo veer,
Toen zetten hy haer neer,
Juffrouw quam uit ter muiten,
En heeft haer lief gekust,
Sy hebben tot besluiten,
Op trouw haer min geblust.
Sy trokken zamen voort,
Na Seeland wilt aenmerken,
Alwaer zy met accoort,
Getrouwt zyn zoo 't behoord,
Nu zyn zy weer gekomen,
Als egte luyden zaen,
Nu heeft myn Heer vernomen,
Hoe het is toegegaen.
Myn Heer die niet en wist,
Die komt voort in die Kamer,
Heeft zyn Dogter gemist,
Hy vroeg de Meid met list,
Waer Juffrouw is gestoven,

Die meid sprak met klem,
Myn Heer ik zou geloven,
Nog in Jeruzalem.

Vryagie van een Geldersche Graaf, die op de Jagt zynde, verliefde op een dienstmaagd van een Warmoezier.

Stem: De Winter is voorby gestreken.

EEn Gelders Graef vermoeid door 't jagen
Ging in 't gelommert van 't geboomt,
's Morgens in 't Krieken van den dagen,
Alwaer een aerdig Beekje stroomt,
Wat zitten rusten, en zag met Pleizier,
En oogen lusten, een zoo aerdig dier,
Een meid van een Warmoezier.
Hy stond verbaest en opgetogen.
Soo dra als hy het meisje zag,
En sprak wat heeft de min vermogen:
O Goon wat of dit wezen mag,
Wie kan de Kragten, van de min weerstaen,
Ik moet versmagten, 'k zal by 't meisje gaen,
En spreeken haer dus aen.

Graaf.
Wel overschoone veld Godinne,
De schoonheid die myn oog ooit zag,
Wie kan u zien en niet beminnen,
Een Graef verzoekt u dat hy mag,
Tot u genaken, en u zoete mond,
En u lipjes raken, zoo gy my dat gond,
Soo wierd myn hart gezond.

Tuin Meisje.
Een Graef myn Heer wat is dat te zeggen,
Verzoekt gy aen my om een Graef;
Wy hebben der verscheiden leggen,

Dat is geen overgroote gaef,
Maer om myn Kaken zoo gy zegt,
Daer mee te raken, dat heeft onze Knegt,
My nog nooit voor gelegt.

Graaf.
Myn Lief ik ben een Graef Geboren,
Dat is te zeggen een groot Heer,
Daerom zoo neigd voor myn u ooren;
'k Verzoek u maer in deugd en eer:
Om u te trouwen was het met u zin,
O! Roem der Vrouwe, schoone Veld-godin,
Toond my maer weder min.

Tuin-meisje.
Myn Heer 'k heb order van myn Vader,
En van myn Meester boven dien,
Dat niemand my mag komen nader!
Als voor die sloot om myn te zien,
Daer moetje blyven Heer, want anders zou
Myn Meester kyven, En zo ik vertrouw,
Was dat geen vreugd voor jou.

Graaf.
Onnozele duif u zal ik trouwen,
En dat om u eenvoudigheid:
De arge streeken der Mevrouwen:
Die hebben myn genoeg misleid,
'k Zal zonder falen, u hier wagten, gaet
U Meester halen, zeg dat hy 't niet laet,
Dat ik ben die haer staet.

Tuyn Meisje.
Ik heb geen tyd wilt my vergeven,
De Tuyn die legt nog ongewied:
'k Ben gisteren nog daerom bekeeven,
En zoo 't nu weer is geschied:
En ik hem porden, Eer ik had gedaen

En hy dan Knorden, Ag wat ging myn aen,
Woud gy der wel voorstaen.

Graaf.
Ik zweer myn Lief myn Uitgelezen
Kom met u Vader en u Baes.
Gy hebt in het minste niet te vrezen;
Is zulk een schoonheid nog zoo dwaes,
Zy gaet, ô Goden, wild my nu bystaen,
Is zy gevloden, zoo is ’t met my gedaen,
Maer daer komt zy weer aen.

Vader.
Myn Heer myn Kind dat komt myn klagen
Dat gy haer in haer werk verlet,
En dat gy my iets had te vragen;
Daerom begaf ik myn van ’t Bed.
En zeer verslagen, na myn Heer u slaef,
Dat ik in ’t dagen, hier aentref zoo braef,
Gezelschap met ons Graef.

Graaf.
De vraeg die is maer of gy beiden,
Wel aenstonds zou genegen zyn:
Om van dees Dogter af te scheiden,
En gevenze in de magt van myn,
Ik zal haer houwen, En doen u begeer:
En wettig trouwen, zeg wat wild gy meer:
Dat zweer ik by myn eer.

Vader.
Ik ken u deugd, ze is u gegeven,
Zegt Dogter bent gy ook gezind
Met deze Graef in den Egt te leven,

Dogter.
Og ja ik blyf u gehoorzaem Kind,

Graaf.
Myn uitgeleze; voorwerp van myn min
Nu zult gy wezen, door u eenvoud in
Myn Graefschap de Gravin.

Register.

A.

APol die op zyn Wagen.
Alderliefste Harderin.

C.

Christen menschen blyft wat staan. 70

D.

Daar was ’er een Magetje vroeg, &c. 5
De Ruyter lest in ’t Wynhuis zat. 62
De Liefde met een zoet genugt. 66
De min is zeldzaam kruyt. 88

E.

Ey dromer wild niet langer droomen. 34
En ik ging lestmaal uit wandelen. 61
Ey Godinne hoord myn klagt. 73
Een Gelders Graaf vermoeyd door ’t jagen. 91

H.

’k Heb een verbond, met Cloris mond.	26
Het Rooze knopje.	60

I.

Ik droomden laast by de Nagten	17

Ik wil de min gaan zoeken. 63

K.

Kom vieren wy zaam Bachus Feest. 9
Kom Orphius, komt Amphion. 14
Knorrig wyf, Lelyk tydverdryf. 38
Kuyper vryde een Magetje koen. 45
Kloris die myn Herte rooft. 75

L.

Lieffelyke Herdin. 51
Lieve Moeder ik wil paren. 64

M.

Myn hert is voor altyd voorzeid. 28
Men moet steeds Floris gunste roemen. 77
Men schept weer op nieuws courasie. 79

O.

O Minne-lust ô korte vreugd. 11
O Ziel verrukten Avondstond. 57

P.

Philida lag neer gezegen. 16

V.

Vrienden blyf een weynig staan.	23
Vrienden wild dit Lied aanhoren.	29
Verwonderlyk zyn’s Heeren werken.	31
Vrienden wild die Lied aanhoren.	55

W.

Wat doet my ontstellen.	6
Wat werd ons al vreugd gegeven.	27
Wie wil hooren een nieuw Lied.	40
Wat is daar nu een groot gedruis.	43
Wat is de liefde blind, Die hem niet wel verzind.	47
Wanneer men heeft geschreeven.	81

Z.

Zy hebben myn ik kan ’t niet vergeten.	20

J.

Juffrouw ik kom hier verkoped	76

Eynde.